

ADVENTHÍRŐK

A MAGYARORSZÁGI H.N. ADVENTHÍVŐK GYŰLEKEZETI KÖZLÖNYE

TIZENOTODIK EVF. 2. SZ. 1938.

ÁPRILIS—JÚNIUS

Példaképünk.

Irtá: Berghauer I.

Ha Példaképünkről beszélünk, nemcsak tanítást, hanem vigasztalást is nyerünk. Tanításra szükségünk van, hogy tudjuk: mit tegyünk és amit teszünk, hogyan tegyük helyesen? Ki ne szorulna tanításra? Ki ne örülne Jézus tanításainak?

A vigasztalás szívünk szükséglete, mert sok mindent rosszul teszünk, de főképpen azért, mert bűnösök vagyunk.

Jézus Krisztus azért jött e világra, hogy kielégítse az emberek szükségletét. (Máté 8, 17). Elvette erőtlenségünket, hordozta betegségeinket. Vigyázzunk, ne hogy Jézus az embereknek hívőknek tulajdonítsuk. Jézus az emberiségé. Ő minden erőtlen ereje, minden beteg hordozója. Jézus nem személyválogató. Ne legyünk mi sem, hiszen Ő a mi eszményképünk.

Ne gondolja senki, hogy Jézus kész mindenkin segíteni, — csak Ő rajta nem. Jézus a mi szükségleteink kielégítésére jött le e földre, — tehát kielégít mindenkit. Kik segítségért fordultak hozzá, bár szükségleteik és kívánalmaik különfélék voltak, de senki sem távozott segítsége nélkül. A gyógyító erők folyamai áradtak szét, s az emberek testi, lelki és szellemi egészséget nyertek általa.

Mit gondolsz Testvérem, ha Jézus most e földön járna, mehetnél-e hozzá? Vajjon üresen bocsátana-e el? Panaszaid, kérelmeid elől elzárkózna-e? Nem! Soha! Senkivel sem tette! Vajjon most a mennyben talán szíve megkeményedett? Nem, soha!

Ha azt súgná a Sátán füledbe, hogy bűneid, gyengeségeid és hibáid sokasága miatt rajtad nem segíthet, elhiszed-e?

Az Úrnál nincs változás. Bármilyen vagy, nem fordul el tőled, ha hozzá mégysz szükségleteiddel. Te se fordulj el testvéredtől, idege-nektől, bármilyen gyengék, gyarlók vagy bűnösök, — ha hozzád jönnek és segítségedet igénylik. Vigyázz, hiszen Jézus a te példaképed! Űgy

bánj mással, mint ahogy kívánnád, hogy veled bánjanak. Még helyesebb, ha úgy cselekszel, miként Jézus tenne az illetővel és veled.

„Az Üdvözítő munkája nem volt időhöz, helyhez, személyhez kötve, részvéte nem ismert határokat... Ahol csak átháladt, városon, falun vagy tanyán, kezeit a szenvedőkre tette és meggyógyította őket! Mindenkit, kinek szíve kész volt üzenetét befogadni, megvigasztalt s biztosított a mennyei Atya szeretetéről. Jézus az emberek üdvösségéért való felelősségének nagy terhét hordozta.“ (White)

Van-e a világon, kiért Jézus nem hordozott felelősséget? Van-e ember, kit ne akarna üdvözíteni? (I. Tim. 2, 1—4.) Egyetlen olyan bűnös sincs, ki elől Isten elzárta volna szívét s ezért kell elkárhoznia. Csak a bűnös zárhatja el önmaga elől az üdvösség útját. „Jőjjetek énhozzám mindnyájan, kik megfáradtatok és megterheltettek és én megnyugosztalak titeket.“

Királyi udvarokban ajtónállók vigyáznak arra, hogy kit bocsáthatnak az uralkodó elé. Még az öltözetét is felülvizsgálják, mert csak előírt szabályoknak megfelelő ruházatban lehet kihallgatásra megjelenni. Tegyük fel, hogy minden feltételnek már eleget tettem, de mégis érhet elutasító válasz. Ezt köteles vagyok tudomásul venni és csalódott szívvel távozhatom.

Ha azonban a királyok Királya elé akarok járulni, — nincs akadály. Bár hibám, bűnöm van, ha testem-lelkem fáradt és beteg, terhelt, ha nincs békességem, ha nyugtalanság gyötör és rám törnek az ajtónálló démonok s azt súgják: így nem mehetsz, válaszold: maga a király hív éppen azért, mert ilyen állapotban vagyok s rajtam kíván segíteni. Mindenki mehet Hozzá, — én is, te is. Ne engedd magad visszatartani és ne tarts vissza senkit. Küldd Jézushoz a bűnösöket! Ő hív és vár mindenkor. Lásd! a tékozló fiú rongyjaival tért vissza az atyai házhoz, mégis nyitott ajtót, szívet talált.

Ha pedig valaki elhagyta az Urat, az igazságot, a bűn győzött felette, s a gyülekezet kötelességéből távoznia kellett, vagy hűtlen volt, és kimaradt, — most pedig lelkiismerete vádolja, mert belátja elhibázott életét és szakítani akar bűneivel, s vágyódik vissza az atyai házhoz, — segítsetek rajta s mondjátok neki: Jézus hívja és várja őt.

Mint legnagyobb Tanító, kereste a nép szívéhez vezető utat, hogy bizalmukat megnyerje. Tanításából kiéreztek, hogy érdekeikkel és jólétükkel teljesen azonosította magát... Jószágos, könyörületes szívvel járt széjjel s a csüggedőket bátorította, a szomorkodókat vigasztalta.

Gazdag, szegény, úr és szolga, vámszedő és farizeus mind-mind részvétet talált Jézusnál. Mindenkihez így szól: „Kövess engem!”

Menjünk hozzá! Kövessük Őt, Példaképünket! Így szól az Ő tanítása és vigasza szívünkhöz. Vajha az Ő lelkületével szolgáljunk mi is.

Az Úrnak napja közel.

A Bizonyosságokban White testvérnő írja: „Közel van az Úrnak nagy napja, közel van és igen siet. Az Úr napjának szava keserves, kiáltoz azon a hős is. Haragnak napja az a nap, szorongatásnak és nyomorúságnak napja; pusztításnak és pusztulásnak napja; sötétségnek és homálynak napja; felhőnek és borúnak napja. Kürtnek és tárogatónak napja a megerősített városok ellen és a büszke tornyok ellen! És megszorogatom az embereket és járnak, mint a vakok, mert vétkeztek az Úr ellen. Keressétek az Urat mindnyájan e föld alázatosai, kik az ő ítélete szerint cselekesztek; keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot, talán megoltalmaztatok az Úr haragjának napján!” (Sofóniás 1, 14–16; 2, 1–3.)

Az idő végéhez közeledünk. Nekem megmutattattott, hogy Istennek megtorló ítélete a föld felett már kiadatott. Az Úr figyelmeztetett bennünket a közeledő esemény előtt. Fény sugárzik ki Igéjéből, azonban sötétség borítja a föld országait és homály a népeket. „Mert amikor azt mondják: Béke és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jó rájuk... és semmiképen meg nem menekednek.”

Kötelességünk e szörnyű sötétség okát kutatni, hogy ezzel elkerüljük azt az utat, mely az embereket ily szörnyű csalódásba vitte. Isten a világnak az Ő akarata megismeréséhez és követéséhez adott alkalmat. Igéjében az igazság világosságát ajándékozta az embereknek. Figyelmeztette és intette őket, de csak kevés ember akart hangjának engedelmeskedni. A zsidó néphez hasonlóan, a krisztushívők többsége nagy kiváltságukra büszkék, azonban Istennek nagy áldásáért semmi hálát nem mutatnak. Isten végtelen kegyelme által utolsó mentőüzenetet

küldött a világra, mely hirdeti, hogy Krisztus az ajtó előtt van. Ezen üzenet különösen Istennek megrontott parancsolatára figyelmeztet. Azonban miként az özönvíz előtt az emberek megvetették a Noé által adott intőüzenetet, épp úgy megvetik ma is az élvezethajhászok Isten hű szolgálójának üzenetét. A világ az ő változatlan útján halad üzleti ügyektől és szórakozásoktól elfoglalva, — miközben Isten elhatározta a törvény áthágóira haragjának kiöntését.

Mi mint nép, azt hisszük, hogy több igazságot bírnak, mint a földkerekség bármely más népe. Ezért kell, hogy a mi életünk és jellemünk ezzel a hittel összhangban legyen. A búza és a konkoly az aratásig együtt nő fel. A mindennapi életben az igazak a világ végéig érintkezni fognak a gonoszokkal. A világosság gyermekei szét vannak szórva a sötétség gyermekei között, és így az ellentétet mindenki láthatja. Isten gyermekeinek hirdetniük kell annak dicsőségét, ki őket elhívta a sötétségből az ő csodálatos világosságára. Kiknek a szívében izzó szeretet és krisztusi összhang van, olyan érzést kelthetnek a világ fiainak szívében, mintha egy mennybe vetett pillantás volna, hogy Istennek magasztosságát meglássák és értékelhessék.”

Bár megnyitnák az emberek szemeiket a nagy feladatok meglátására. Mint az Ő népének, nekünk nem lehet aludnunk őrhelyünkön, hanem át kell adni magunkat neki, mert művének kész eszközei vagyunk.

Személyes evangélizálás.

I. rész

Isten azért ment meg embereket emberi tevékenység által, hogy a megmentettek szintén az Ő munkatársaivá legyenek mások érdekében. Ha őszintén elfogadtuk az evangéliumot, kötelességet jelent számunkra, hogy azt másoknak továbbadjuk, aszerint, ahogy erre Isten alkalmat nyújt. Ez volt Pál álláspontja is, midőn kijelentette, hogy „Mind a görögöknek, mind a barbárok, mind a bölcséknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok.” (Róma 1, 14.) Másutt ismét így szól: „Mert szükség kényszerít engem. Jaj ugyanis nekem, ha az evangéliumot nem hirdetem.” (1. Kor. 9, 16.)

Isten sosem adja világosságát, hogy egyesek magukba zárják, vagy véka alá rejtésük, hanem hogy fényét tükröztessék s így embertársaik életét is megvilágítsák. A véka alá helyezett égő gyertya csakhamar kialszik, de ha gyertya tartóba teszük, „fénylik mindenkinek, kik a házban vannak.” Istennek sosem volt szándékában, hogy akik ezt az üzenetet elfogadják, azt önzően magukban tartsák s elégtlenül téltlenségben veszteljenek. Isten terve az, hogy akik az igazságot

elfogadják, azonnal szószólóivá legyenek, s ilyen módon a világosságot mindazokhoz eljuttassák, akikkel érintkeznek.

Isten gyermekeinek azt a felelősségét, hogy legjobb erőikkel igyekezzenek embertársaik szolgálataira, az Üdvözítő ezen szavakkal választa: „Ti vagytok a földnek sava: ha a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Nem jó azután semmire, hanem, hogy kidobják és eltapossák az emberek. (Máté 5, 13.) A sónak konzerváló tulajdonságai vannak, melyek által a romlástól sok mindent megőrizhetünk s javunkra felhasználhatunk. Isten elvárja egész népétől, hogy állandóan megmentő, megőrző befolyást árasztanak maguk körül.

Mi történik, ha a só elveszti ízét? Mi történik, ha a gyülekezet tagjai resten üldögélnek s nem nyujtják ki kezüket, hogy a kárhozatba rohanó embereket megmentésük? Hányan szerepelnek a gyülekezet névsorában, kiknek élete, ahelyett hogy a jóra vezetne, inkább az ellenkező befolyást árasztja? Nem igyekeznek, hogy legalább egy lelket vezessenek az igazságra. Szégyelnek mások jelenlétében Jézusról beszélni, vagy késlekednek, nehogy sértésnek lássék. Egyesek azzal védekeznek, hogy nincs tehetségük, mások azt állítják, hogy idejükből mitsem szentelhetnek Istennek. A só így veszti el ízét s a Mester kénytelen kijelenteni: „hogy nem jó ezentúl semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek.“

A fügefáról szóló példázatban Jézus ugyanezt az igazságot tanítja: „Vala egy embernek fügefája szőlőjébe ültetve; és elméne, hogy azon gyümölcsöt keressen és nem találta. És monda a vincellérnek: Ime három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem talállok: vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába? (Luk. 13, 6. 7.)

A szőlő Isten földi gyülekezetét jelképezi, a fügefafa pedig egy-egy tagot. A gyülekezet minden egyes tagjától elvárja az Úr, hogy gyümölcsöt teremjen. Ez a példázat is arra tanít, hogy akiknek élete gyümölcsötelen, azokat a Mester a föld terhének tekinti s Ő adja ki a kivágásukra szóló rendeletet. A terméketlen fügefafa elfoglalta egy gyümölcsöző fa helyét. Elszívta a maga számára a föld erejét és nedvét, melyet egy másik fa jobban értékesített volna. Ezért a szőlő tulajdonosának parancsára a fát ki kellett dönteni, hogy ne foglalja a helyet hiába.

Más alkalommal az Úr „megláta egy fügefát, odarnéne hozzá és nem találta azon semmit, hanem csak levelet.“ (Máté 21, 19.) Miután a fa gyümölcsöt nem termelt, Jézus megátkozta s az elszáradt. Mindenki életében Isten gyümölcsöt kíván látni. Jézus kijelenti: „Minden szőlővesszőt, mely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.“ (Ján. 15, 2.) Nem volna-e helyes, ha megkérdőznék magunkat: „Vajjon gyümölcsöző vagyok-e, vagy csupán leveleim vannak?“ Mondhatnád: Évek óta tagja vagyok a gyülekezetnek s nagyon szeretem az igazságot! Azonban az elmúlt év alatt milyen eredményeket értél el, leveleket vagy fügeket hoztál-e?

Hány embert vezettél a jó útra, hogy Istennek szenteljék? Elvégre ez az, ami Istennek fontos, nem annyira az évek száma, amióta népéhez csatlakoztunk. Ha átvizsgáljuk jelenlétünket, látni fogjuk, hogy nincsen gyümölcsünk, határozottan lássunk munkához, hogy megmentjük a segítségünkre szorulókat s iparkodjunk az időt jól kihasználni.

János 1, 41—42. ezeket mondja:

„A kettő közül, akik Jánostól ezt hallották és őt követték vala, András volt az egyik, a Simon Péter testvére. Találkozték ez először a maga testvérével, Simonnal, és monda neki: Megtaláltuk a Messiást (ami megmagyarázva azt teszi: Krisztus) és vezeté őt Krisztushoz.“

András első dolga volt, hogy másokat felkeressen s nem elégedett meg azzal, hogy egyszerűen elmondotta nekik az igazságot, hanem ténylegesen a valóságban elvezette őket Jézushoz. Nem várt arra, hogy távoli országokba utazva hirdesse az örömhírt, hanem mindjárt fivérénel kezdte el a munkát.

Igen, Pétert is keresni kellett. A legtöbb embert meg kell keresnünk. Abban a percben, mikor András végre rátalált, igen sürgős dologban foglalatlan volt, természetének egész heveségével. Andrásnak igen nehéz feladat jutott, de végül is sikerült Pétert indulásra bírni. Péter elindult s nem is állt meg. Néha-néha elbotlott, de ismét felállott s továbbment. Nagy apostol lett belőle s szolgálata alatt ezeket és ezeket keresett meg és vezetett Jézushoz, — mint ahogyan András vezette őt. Isten gyülekezetének napjainkban is több „indítóra“ van szüksége, hogy embereket Jézus felé irányítson. Legtöbben, miként Péter, nem „önindítók“ s közülük mégis igen sokan kitűnő munkásai lennének Istennek, ha valaki felkutatná őket. Emlékezzünk csak vissza, hogy egyszer Barnabás kereste fel Pált s rávette, hogy Antiochiában munkálkodni kezdjen.

Ezt a munkát várja el Isten mindazoktól, kik népével egyesültek. Körülöttünk mindenütt munka vár ránk. Szomszédainknak szükségük van arra a világosságra, melyet mi nyujthatunk nekik. Közülük sokan elégedetlenek eddigi életmódjukkal s jobb, magasabb után vágnak. Üzenetünk, ha eljuttatnók hozzájuk, szívük minden vágyát kielégítené. Meg kell hoznunk minden tőlünk telhető személyes áldozatot, hogy a világosságot megismerjék. Ne várokozzunk kedvező körülményekre, hogy munkánkat megkezdhessük, mert mindenütt akad elég termőhely. Jackson generálisról feljegyezték, hogy miközben csatát vezetett, egy férfi rohant hozzá s felajánlotta szolgálatait.

„Jól van fiam, állj be a sorba!“ mondotta J.

„Hova, melyikbe?“ kérdezte az illető.

„Akármelyikbe, — válaszolt a vezér — mindenütt dűl a harc.“

Közülünk is sokan várokoznak kedvező alkalomra, hogy az Úrért munkálkodni kezdjenek, mialatt körülöttük férfiak és nők pusztulnak, vesznek el.

Branson. W. H.

A mi nagy misszióvállalkozásunk

1938 április 2—9-ig.

Soha nem látott erőfeszítéseket tesz ma az ipar és kereskedelem, hogy kitűzött feladatait elvégezze s céljait elérje.

Lemaradjon-e mögöttük szívósságban és eredményben az a nép, melynek Istentől kapott s önként vállalt feladata nagyságában és szépségében felülmúl minden földi vállalkozást? Jézustól kaptuk a megbízást: „Menjetek el széles e világra!” E szentséges felhívásnak engedve folytattunk eddig is világmissziót. Hitben végeztük azt, mert számunk és erőnk ily világfeladathoz nagyon csekély. De éppen a magunk kicsisége és Istenünk nagysága meglátásában van az erőnk. A mi Jézusunk parancsolta Izraelnek: „Menjetek fel s foglaljátok el azt a földet!” Isten őrizzen, hogy előjogunk teherré váljon! Nehogy szívünk megtántorodjon, nehogy elfogyjon a hit és erő! Valahogy türelmetlenné ne legyen senki közöttünk, mondván: Még mindig van missziómunka? Isten mentsen minket Testvéreim! attól, hogy valakinek is szíve megkeseredjék, vagy megnehezdedjék (a hitelenség miatt).

Ajtók nyílnak csodálatos módon itthon és az egész világon, de sajnos egyes ajtók becsukódtak már előttünk talán örökre. Fejlődő nagy misszióterületeink szent hívással állandóan hívnak bennünket, folyton kérnek segítséget. Mi vagyunk a sorstól arra hivatottak, hogy nekik segítséget nyujtsunk imánk és anyagi támogatásunk által.

„Az emberek fiainak adott kegyelmi idő utolsó óráiban, midőn minden lélek sorsa nem sokára örökre eldöntetett; a mennyek Ura elvárja gyülekezetétől, hogy tettere ébredjen és dolgozzon úgy, mint még soha!” (White)

Saruzzuk fel lábainkat az Evangélium sarujával, indulásra készen állva, bármely percben szólaljon meg a trombita.

Emeljük fel szemünket, — az Úr pedig adjon látomást, hogy lássuk a fehérlő aratást, — és indítsa fel valamennyiünk szívét, hogy a munkát elvégezzük s a misszióterületek érdekében kitűzött céljainkat elérjük.

*A Magyar Unió és Területek
belmisszió-osztálya.*

Kedves Testvéreink és Barátaink figyelmébe:

a N. M. H. céljai: tagonként . . . . . 7.— P
munkásonként. . . . . 14.— „ és 1 napi fizetés.

Területenként:

Közép terület	3000.— P
Kelet „	2700.— „
Nyugat „	1100.— „
M. Unió	<u>6800.— P</u>

ISTEN SEGITSÉN E CÉLHOZI!

Nagymisszióheti tapasztalat.

Szlavónia szívében szép kis faluban él egy hűséges testvérünk családjával. Szegények voltak, s ez a nagy szegénység minduntalan sok gondot okozott a család fejének.

Midőn elérkezett a Nagymisszióhéti ideje, a gyülekezet minden tagját felszólították, hogy vegyen részt a munkában. A fentemlített testvérünk 100 dínárt (8 pengő) ígért, azonban otthonában nem volt fél dínár sem. Felesége kérdezte, hogy miként akar Ő 100 dínárt adni, hiszen nincs arra semmi kilátás, hogy hamarosan munkát kapjanak. Azonban testvérünk ezt válaszolta: „Még most nem tudom, de én mégis annyit fogok adni.“

Este azután testvérünk 20 darab horoggal kiment a folyóhoz és elhelyezte azokat a vízben. Utána hazament. Másnap korán reggel a folyóhoz sietett, hogy az eredményt lássa. Csálódottan húzott ki a vízből 19 üres horgot. Szomorúan fogta meg a huszadikat is, hogy kihúzza, de nagyon nehezen ment. Ugyanis ez a horog egy szokatlan nagy halat fogott, mégpedig nem a hal szájánál fogva, hanem a hátánál a bőrébe fúródva. Testvérünk kérte az Urat, hogy legyen segítségére. Egy másik horog segítségével végre kiemelte zsákmányát a vízből és megmérte. A hal 22 kg súlyú volt.

Másnap testvérünk bement a városba, hogy a halat eladja. Gyorsan elterjedt a hír, hogy valaki e folyóban milyen nagy halat fogott, bár ebben nem szokott ilyen nagy hal lenni. Erre valaki így szólt testvérünkhöz: „Holnap én kimegyek Önnel ahhoz a folyóhoz halászni.“ Így is történt. Azonban most nagyon kevés halat fogtak ketten. Az illető úr sokáig figyelte testvérünket és elcsodálkozott az ő békességes türesem és hitén. „Milyen hite van magának?“ — kérdezte őt. „Olyan amilyent Ön láthat.“ — válaszolta testvérünk. Ez a férfi látta, hogy testvérünk nagyon szegény, azonban szíve tele van békességgel, szeretettel és Istenbe vetett hittel. Pár nap múlva azt mondta az a férfi, ki gazdag svájci ember volt, hogy ő hajlandó testvérünknek egy tisztességes házat és 6 hold földet ajándékba vásárolni. Testvérünk azt hitte, hogy álmodik. Sehogysem tudta megérteni, hogy miért akar egy idegen ember neki házat és hat hold földet ajándékozni. Meg is történt. Most háza és hat hold földje van s még azt is megígérte neki az idegen ember, hogy ha visszajön a falujukba, akkor még fog pár hold földet hozzávásárolni.

Testvérünk mindenből, mit neki az Úr adott, tizedet fizetett. Valóban, ő a Nagymisszióhéti csodálatos nagy halat fogott.

„Hallják ezt a szegények és örülnek.“

Zsoltár 34, 3.

Mily szomorú az élete annak, aki midőn megöregszik, úgy látja, hogy ő nem kell senkinek ezen a világon! Számptalan öreg apa és anya elmondhatja, hogy ő felnevelte a sok gyereket, de egy sincs, aki boldog öregkort biztosítana neki. Ha elmegy vendégnek ide vagy oda, megérzi a lelke, hogy igazán senkise marasztalja.

Az Úr törvényben parancsolja, hogy tiszteljük atyánkat és anyánkat. A tisztelet első követelménye, hogy abban, amiben hiányt szenved, amiben segítségre szorul a szülő, abban támogassa istápolja a gyermek. Amíg ifjú, amíg egészséges, munkabíró és kenyérkereső vagy gazdag a férfi és a nő, addig azt gondolja, hogy a világ tele van barátokkal, jóakaró segítőkkel és a gyermekek, rokonok, szomszédok mind csak az ő kívánságát lesik. Lassanként beköszönt az öregség. Az egészség meggyöngül. A munka már alig megy. A kenyérkereset nehéz. Mintha a világ megváltozott volna. Mindennap valami szomorú tapasztalatra ébred. A nagy világ egyre összebb szorul, míg utoljára az egész belefér négy fal közé. Ez lesz otthona, lakása, amelynek ablakán kitekintve nézi a felkelő és lenyugvó napot, a futó felhőket és elmereng a szép multon: Ő, boldog ifjúkor!

Mily félelemmel élük napjaikat azon emberek, kik bizonytalannak, gondterhesnek látják életük hátralevő részét. Azonban nyugalom és megelégedettség az osztályrésze annak, aki tudja, hogy nem lesz terhére senkinek, mert van, aki istenfélelemmel és szeretettel aranyozza be élte végső éveit!

Ezen gondolatok foglalkoztatták k. Michnay testvérünket, mióta az Úr rábízta a magyarországi gyülekezetek vezetését. Sok szomorúságot és nyomorúságot látott a világban. Figyelmét a nagy lelki inség mellett különösen az a tapasztalat ragadta meg, hogy mily szomorú a sorsa ezer meg ezer öreg férfinek, asszonynak, özvegynek, betegnek. Kérte az Urat, hogy ez ne legyen így a mi népünk sorai között! Célul azt tűzte ki, hogy létesítsen a testvérek áldozatos közönsége egy olyan intézményt, ami otthont nyújt az öregeknek, ápolást a betegeknek és a kisvagyonú vagy csekély jövedelmű testvéreinket életük végéig polgáriasan el tudja tartani. Unióvezető testvérünk nem halogatta az üdvös terv kivitelét, hanem hozzálátott a munkához. Így létesült Tápiószelén (Pest m.) az Öregek Otthona, 20 személlyel, minden törzslakója kedves testvérnő, akik soha nem remélt gondtalan boldog napokat élve áldják mennyei Atyánkat naponta és szombaton a gyülekezetben. Az adventi népnek tudatába hozza a k. Michnay testvér,

hogy az evangéliumi örömméret hirdetésével együtt kell haladni a szeretet-megnyilatkozásoknak, amikkel első sorban hittestvéreinknek tartozunk és itt is először az öregek és betegek jönnek első helyen.

Miután a tápiószelei Otthon kicsinek bizonyult, mert sokkal több férőhelyre van szükség, ezért az Unió Bizottság úgy határozott, hogy alkalmasabb házat keres az Otthon céljaira. Több ajánlat és sok áldásos tapasztalat után egy igen kedvező vételi lehetőség kínálkozott: Vatta (Borsod m.) községben, a hajdani herceg Odescalchi ház, ősi parkban 40 hold földdel, 5 melléképülettel 47 ezer pengőért.

Michnay testvér szívügyévé tette a dolgot. A Bizottság elhatározta a vételt. Amde ahol az Úr népe munkálkodik, ott egyre-másra jönnek a nehézségek. Így volt a jelen esetben is. Isten azt akarta, hogy úgy Michnay testvér, mint a többi vezetők és testvérek tudják meg, hogy hiábavaló minden tervezés, szándék, ha ez nincs összekapcsolva kitartó imával, bójttel és könyörgéssel. Az történt ugyanis, hogy kívülvaló üldöző erők meg akarták akadályozni a birtokbavételt, miután már egy részt ki is fizettünk. Ekkor hangzott el Michnay testvér felhívása bójttölésre és könyörgésre. Ezen megpróbáltatás-

ról főként a budapesti és környéki, és részben a kedves miskolci és székesfehérvári testvérek értesültek, akik egybekapcsolták imádságos lelküket a vezetők szívével. Heteken át tartott az ostrom, a zörgetés, a kérés az Úr orcája előtt. Közben az a hideg tartózkodás, amivel a vattai lakosság fogadta béköltözésünk híreit, enyhült és megbecsülő tisztélet váltotta fel helyét.

Végre megérkezett a döntés: a felsőbb hatóság engedélyezte a birtokvételt.

Mindenki örült. Legjobban k. Michnay testvérünk adott hálát az Úrnak meg-megújuló nagy jótéteményéért, hogy listaszándékú törekvésében, ha meg is próbálta, de meg is segítette őt. Azután nyilvánosan megköszönte a testvéreknek és munkatársainak is, hogy bójttel és imával vele együtt mentek a kegyelem trónja elé.

Lehetetlen leírni azt a szépséget, kényelmet és egészséges környezetet, ami az új Otthonban várja kedves öreg atyáinkfiat, testvérmőinket és még azokat, akik pár hónapra pihenni, vagy nyugdíjukból életük végéig itt élni akarnak. Borsod megye középső részén Miskolctól délre 22 kilométerre, a Bükk hegység szélő déli nyúlványainak alján alig észrélvehető hajlatok közepén terül el Vatta község. Budapest-Miskolci vasútvonal mentén Csincstanya vagy Emőd az állomása. Elsőrangú műút vezet a községen végig, míg befelé az Otthonhoz rendes makadammal kövezett út visz. Mialatt az utas hűzégeti a szép fallúsi házakat, már megérkezik a két szembeépült templom, a katolikus és református közé. Oly közel fekszik egymáshoz a két épület, hogy az ének, a zsoltár és dicséret kölcsönösen áthallatszik a másikba. Ezek mellett terül el azon ősi Odescalchi emeletes kastély 16 nagy és kisebb szobával, fürdőekkel és minden szükséges helyiséggel, melyet az Úr az Ő népének adott.

Első pillanatra nem is gondolja a szemlélő, hogy mily értéket képvisel ezen nagy épület! A magassága az építménynek a földtől a tetőzet csúcsáig 20 méter. Ahogy a körülete ég felé nyúló számtalan 10—15 méter magas ezüst és cédrus fenyők közül kiemelkedik a nagy sárga ház befuttatott zöld oldalával és szürke palával fedett tetejével, — valóban gyönyörű látvány. Az Úr elkészítette gyermekeinek a hajlékot. Csak imádkozni, bójttölni és áldozatot hozni kellett népének, hogy áldást nyerjen.

Nagy műértő gonddal építették a házat. Oly szép, tiszta és rendes kívül úgy mint belül, hogy egy szegyet seni ajánlatos benne változtatni. A földszinten minden elképzelhető kényelmet megkap a bennelakó. Nagy tágas fürdő, az épület jobb és bal szárnyán és a szükséges mellék-helyiségek a legmodernebbül felszerelve. Mindenütt vízvezeték. A villanyvilágítást most vezetik be a községbe, így ide is. Eddig saját villanytelepe volt. A földszinten 8 gyönyörű prima parkettás szoba. Az ablakok tölgyfabélésű hatalmas remek. A magas ajtók fémrészei csupa

sárgarézéből vannak mindenütt. A falak vastagsága 1 méter. Ami itt két szobánál ajtóköz, az Bpsten sokhelyütt előszoba.

Az ablakokat hasonlóan tömör sárgarézszel szerelték fel. Minden oly szép, finom és mégis tartós.

A földszintről kényelmes lépcső vezet az emeletre. Ez, ha lehet mondani még szebb, mint a földszint. Tágas, imateremszerű fogadószobából először a nagy 10 méter hosszú és 6 méter széles főhelyiség nyílik, melyet egyakarattal gyülekezeti helyiségnek szántak. A többi szobák itt is remek szépek, parkettásak. Mindenütt nagy gond a tisztálkodásra, fürdésre és mindenre. De itt még nem állunk meg, hanem meggyünk feljebb a padlásra. Ugyanis fent 2 külön toronyszoba van annak szánva, aki szereti a remeteséget. Azonban itt még más meglepetés is várja az érkezőt, t. i. a padlást mansardtető fedi, aminek lényege az, hogy a tetővonal párkánnyal való megtörése által az alsó rész lakhatóvá válik. Az ifjúság és turisták kitűnő szállást nyerhetnek ott a nyári hónapokban.

Az 5 hatalmas melléképület csak azért szorul átalakításra és tatarozásra, hogy a célnak teljesen megfelelő legyen. Első e tekintetben az I. számú épület, ahol a konyha, étkező helyiségek, kamrák, kenyérsütő helyiség stb. lesz.

II. számú a nagy 25 méter hosszú és 10 méter széles modern felszerelésű tehénistálló. Levegője oly tiszta és kívül-belül oly rendes, hogy már így el lehetne benne tanyázni.

III. szám alá tartozik az u. n. cselédház 6 helyiséggel.

IV. a juh és egyéb jószágok részére épült istálló.

V. a modern lóistálló 10 ló részére; mellette még 3 szoba és 2 nagy csukott szín autó és hintók számára.

A park mely a főépületet környezi: 5 hold terjedelmű. E mellett fekszik az 5550 négyzetöl nagyságú konyhakert, melyen a kis Csincse patak fut keresztül. A kert és a melegágyakat már munkálja Bóka Károly testvérünk.

Nem hagyható ki a felsorolásból a T alakú pince, amelynek belsötétsége 20 méter.

Ivóvize pompás tiszta forrásból fakad, az épülettől 10 percnyi járásra. Hazánkban ritka helyen van ilyen jó víz.

A konyhakertben sok különféle termő gyümölcsfa várja az érkezőket. A parktól 100 méternyire terül el a kis fenyőerdő, mely minden ottlakónak kedvenc tartózkodó helye lesz. Az ifjúság is ott fog a legtöbbet időzni. A termőföld harmadrésze most lucernás, a többi részint őszi vetés, részint tavaszi és kapás lesz.

A szép és egészséges hely még egy más nemes ügy megvalósítását is fogja szolgálni és ez: az árvaház. Testvéreink árva és félárva gyermekei eddig a világ gondoskodására voltak bízva. Pedig az Úr így figyelmeztet az utolsó ítéletről mondott jóvendölésében: „Amennyiben megcselekedtéték eggyel az én legkisebb atyámfia közül, én velem cselekedtéték.“ Máté 25, 40. Az Úr az Írásokban így van megjelölve: árvák Atyja. Ezért kell ennek a népnek dolgozni, áldozni az árvákért, özvegyekért, tehetetlen öregekért és betegért, mert mindent, amit tesz, az Úrnak teszi. Jézus a földön körüljárt és jót tett. Elment tőlünk érettünk, hogy a helyet elkészítse és azután visszajön. Ránk bízta az Ő munkakörét. Nemcsak az Evangéliumot kell helyette hirdetnünk, hanem ezzel együtt az Ő jócselekedeteit is tennünk kell. Ma az Úr a mi kezünk által akar adni, osztogatni, amint a mi szánk által az Ígét hirdetni. A cselekvésnek első része most tehát ezen hely elkészítése az öregek és gyengélkedők számára, hogy felszerelt és ellátott legyen a legszükségesebb holmikkal.

A berendezés pénzbe kerül. Eddig 1000 testvér ajánlotta meg a havi 50 fillér áldozatot az Úrnak és most van a sor, hogy a többi kedves testvéreink se vonogassák magukat az Úr szegényeinek adni. Az alapítványi 25 pengős áldozattal jelentékenyebb segítséget nyújtanak testvéreink és sokan gyakorolják is. A kapott Alapítványi Oklevél díszes elismerés a földi jó-téteményért, de a hívő mindent az Úrért tesz, aki jutalmaz.

Michnay testvér ezen sorokban is újólaj köszöni a támogatást, amit a gyülekezetek, Tábeák, ifjúság, tagok és munkatársak a nemes ügy érdekében eddig nyújtottak. Vezető testvérünk áldásos eszköz akar lenni az Úr kezében Isten dicsőségére, a testvérek épülésére, az öregek, betegek és árvák gyámolítására.

V. Gy.

Álomkór.

Már mindannyian hallottunk Afrika tropikus vidékeinek borzalmas betegségéről: az álomkóról. Az ottani lakosság minden lehető elkövet, hogy a betegséget terjesztő légyfajtát távoltartsa.

Hallottunk-e Isten népének lelki álomkór-ságáról is? Ez a betegség a föld történelmének végső napjaiban szintén gyorsan terjed s végzetessé válik, ha meg nem gátoljuk. Senki se gondolja, hogy „gazdag“ és „semmire sincs szüksége.“ Ez igazán végzetes volna.

Pál apostol, midőn napjaink állapotaira utal, ezt írja: „ideje már, hogy az álomból felsejünk,“ a legfőbb ideje, hogy a bennünket környező veszedelmek tudatára ébredjünk, annak, hogy a már hanyatlóban levő nap utolsó perceit éljük s megváltásunk közel. Ésaías próféta, mikor az utolsó idők állapotairól ír, azt mondja, hogy itt az ideje, hogy Isten népe felkeljen és világítson. Ha az intelmeket meg nem szívleljük s nem tesszük meg azt, amit az ügy sürgőssége megkíván, akkor elérkezik számunkra is az az idő, midőn nagy Orvosunk majd így szól hozzánk: „Aludjatok immár, és nyugodjatok. Ime elközelgett az óra!“

Előfordul, hogy a gyülekezet munkása nem eléggé inti tagjait a lelki álomkór nagy veszedelmétől. Csakhamar észreveheti, hogy néhányan lelkileg halottak. Nincs erejük. Nem vesznek részt a misszióhadjáratokban. Nem beszélnek az igazságról s nem is látogatják meg szomszédaikat. Nemsokára elszakadnak a gyüle-

kezettől. Az álomkór elragadta őket! „Mért amiképen holt a test a lélek nélkül, akképen holt a hit is cselekedetek nélkül. (Jakab 2, 26.)

Az álomkór elleni egyedüli gyógyszer az örökös éberség. Igen! Vigyázzatok! Imádkozzatok! Dolgozzatok! Ezeket semmivel sem pótolhatjátok.

A nyílt tengeren hideg szél süvölt végig. A halász erejét megfeszítve küzdött a nyugtalan árral. Vele volt kislefia is. Jó gyermek volt s mindig szívesen segített anyjának, apjának. A gyermek látva a nagy veszélyt s hogy igen sürgősen haza kell érnük mielőtt még az éj beállna, szeretett volna apjának segítségére lenni az evezésben. Apja igen szerette a gyereket s nem akarta, hogy megerőltesse gyenge izmait. Arra is gondolt, hogy a fiúcska esetleg hátráltatja is az evezést, a partot pedig a lehető legrövidebb idő alatt el kellett érnie. „Úgy sem tudna nekem segíteni“ — gondolta az apa. Végül is azt mondta a gyerekeknek, hogy üljön be hátra a sarokba s ott csendben maradjon, ahogy ez jó kisgyerekekhez illik. Az engedelmes-séghez szoktatott gyerek megtette amit atyja mondott s az apa egyedül evezett tovább.

A partot sikerült is elérniük. Az apa igen boldog volt, bár nagyon kifáradt. Minden ideg-szálát megfeszítette, hogy a gyereket biztonságban hazavigye. Kiszálláskor hívta a fiút, de az nem válaszolt. Megrázta, de nem adott életjelt. Végre az apa felemelte a gyereket, hogy arcába nézzen. A gyerek merev, halott volt. Megfagyott a tétlenségétől.

Gyülekezeti munkások, vének! Ti magatok végzitek-e az összes munkát? Miért nem segítenek a gyülekezetek tagjai? Ne engedjétek őket a sarokban ülve holtra fagyni. Tartsátok távol a lelki álomkórt gyülekezetektől. Így mentitek meg magatokat s a rátok bízott nyá-jat is.

Isten elküldené angyalát, hogy az ég közepén repülve hirdesse az örökkévaló Evangéliumot, de mi lenne akkor a hívőből? Törpe és béna maradna. Az evangélizáló munkának hatása a gyülekezetre ugyanolyan fontos, mint közvetlen befolyása a megmentett lelkekre. Amilyen fontos az evangélizáló munka közvetlen befolyása a megmentett lelkekre, ugyanolyan értékes a gyülekezetre gyakorolt visszahatása.

GYÜLEKEZETI ÉLET

RÁKOSCSABA ÚJ GYÜLEKEZETI HELYSÉGET NYITOTT. Szép ünnepély keretében szentelte fel a hajlékot az Úr népe. A régi helység a látogatókat már nem volt képes befogadni. Ezen a szükségen segített egy atyánkfia, aki egyik házát ajándékozta oda a gyülekezet céljaira, melyet átalakítottunk s így gyülekezetünk alkalmas helyet nyert az evangélium hirdetésére. A megnyitó ünnepélyen Berghauer atyafi beszélt „Isten országa fejlődése” címen, párhuzamba állítva vele az adventi mű fejlődését. Áldásos előadását nagyszámú vendégsereg hallgatta élénk figyelemmel. Ezután Debreceni Sándor atyafi beszélt Jákób fogadásáról, melyet az Úrnak tett. (I. Móz. 29, 18—22.) Így ő is egy fogadást váltott most be, — mondotta — midőn házát Isten műve dicsőségére áldozta fel. (Az atyafi háborúban a fronton tette ezen fogadalmát, mivel az Úr megmentette őt a sok szenvedés és hadifogság közepette.) — Az ünnepély további részében budapesti vendégeink örvendeztették meg gyülekezetünket, amelynek eredménye egy igen szép és áldásos ifjúsági ünnepély volt. Sok szép költemény, ének és zene szám hangzott el, melyekkel Istenünket magasztaltuk. Vendégeink voltak Budapestről, Hatvanból, a szomszéd községekből és a helybeli látogatók, kik áldással gazdagon távoztak szép összejövetelünkről. Az Úr áldja meg az új hajlékot, hogy benne sok lélek megtalálja még a Jézushoz vezető utat, minket pedig szenteljen meg, hogy alkalmassá legyünk az utolsó üzenet hirdetésére. Képünk az ünnepélyen résztvevő vendégek és testvérek egy részét ábrázolja.

KONFERENCIÁK: Isten segítségével május és június hónapban területi konferenciánk lesz. A General K. részéről vendégek jönnek hozzánk: Rudy, Strahle és Weaver testvérek. Az a terv, hogy május 19—22-ig Miskolc városában, június 2—5-ig pedig Budapesten gyülekezünk. Imádkozzunk, hogy az Úr készítsen elő mindent a kegyelem alkalmaira!

WICKLEIN ALFRÉD testvérünk 5 esztendő után eljön látogatóba. A k. könyvevangélista testvérek nyári tanfolyamán lesz vendégünk június 20—30-ig. Sokan örülnek a testvérek közül, akik ismerték, hogy most újból láthatják. Az Adventhírnök elsőnek siet elébe az üdvözléssel.

RASMUSSEN testvér április 25- május 1-ig tart tanfolyamot Miskolcon és Budapesten a Belmisszió tisztviselőivel. Örülünk, hogy testvérünk nagy tapasztalataival a magyar ifjúság és gyülekezeti élet nemes törekvéseinek újabb segítségét nyújt.

IFJÚSÁGI TÁBOROZÁSOK ügye állandóan szem előtt van. Az Unió és Területek most dolgozzák ki a részletes tervet, mely sok üdvös meglepetést tartogat a résztvevők számára. Fontos, hogy ifjú testvéreink szorgalmasan takarékoskodjanak, mert bizony ehhez is pénz kell majd úgy június tájékán. Célja a táborozásnak: a testi üdülés, egybekapcsolva nemes szórakozásokkal és lelki épüléssel.

HIRDETÉS: Látrányban lakó testvérünk 15 éves erős, fejlett fiát el akarja szerződtetni kovács mesterséget vagy kertészetet tanulni. Az ügyet szívességből Rózsa Margit testvérnő intézi: Látrány, Somogy megye.

ISTEN ÍGÉRETE NÉPÉHEZ: „Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőnek és az elepedt lelkűt megelégited: feltámad a sötétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél. És vezérel téged szüntelen, megelégit lelkedet nagy szárazságban is és csontjaidat megerősíti és olyan lesz, mint a megöntözött kert és mint vízforrás, melynek vize el nem fogy.” Ézsaiás 58, 10—11. A berettyóújfalusi gyülekezet nagy örömmel fogadta és üdvözölte a meghívást, hogy alapító tag lehet az Öregek Ottho-

nában. Testvéreink ezért szeretettel dolgoznak irattal, ünnepélyt tartanak és önkéntesen adakoznak. A kedves Karácsonyi testvérnő, aki lábán nem tud járni, tolókocsin viteti magát, bibliaórát tart, hallgatóinak iratokat ad el Isten dicsőségére és embertársai megmentésére. Tudjuk, hogy az Úr az ilyen munkában és adakozásban gyönyörködik. *Fodor András.*

SOHLMANN KÁROLY testvérünk két és fél évi távollét után ismét közöttünk van. 1935 okt. 1. távozott Bulgáriába a Divízió intézkedése alapján, hogy ott azon Misszióterület javára gyümölcsöztesse ifjú erejét és sok tapasztalatát. Az Úr vele volt. A célt, mit kitűzött, elérte Isten kegyelméből: a munkát jól végezte a mű megerősítésére. Sok lélek kötött szövetséget és sok meglátta az igazságot. A testvérek megismerték a szervezeti ügy fontosságát. Sok konferenciát tartottak. Munkástanfolyamok és belmisszió megbeszélések erősítették a munkát. Áldásos ifjúsági táborozásokat rendeztek. A jóléti Tábea munkát új alapokra fektették. A hatósági szegényakciókat támogatták, ami által az Úr neve megdicsőített. Gyermekeküldő telepünkön 3 hónapon át 150 kicsi gyereket tartottak a nyár folyamán. Ezt a helyet ősszel pedig női üdülő otthonná alakították, ahová a testvérek meghívták a barátkozókat is. Mindenben

előhaladtak a bolgár testvérek, mikor hirtelen megkezdődött a harc. Előbb a gyülekezeteket zárták be. Utóbb kijött a rendeleti kívánság, hogy a külföldi misszionáriusok hagyják el az országot. Miután a munka alapjai el voltak rendezve, így az Evangélium ügyét rá kellett bízni belföldi testvérekre és Solhmann testvérünknek másik két német atyafival együtt búcsút kellett vennie szép Bulgáriától. Istennek ad hálát a bolgár testvéri közösség és a munkáskar azokért a tanulságokért, melyekben Sohlmann testvérünk vezetése mellett része volt. Láthattuk, hogy az Úr el nem hagyja az Ő küldöttét. Sok küzdelemben és súlyos balesetben volt része, de Istenünk kegyelme őrző segítségével mindig mellette állt. Testvéri szeretet és őszinte megbecsülés kapcsolta össze a szíveket. Mindkét részről kölcsönös volt a bizalom és szeretet. Nemcsak testvérünk vált el nehezen Bulgáriától, de az ottani testvérek és munkások is a ragaszkodásuknak számtalan jelét adták. Az ifjúsági csoport tagjai elhatározták, hogy utiköltiséget gyűjtenek és meglátogatják testvérünket és ugyanakkor minket is. Ugyanis a magyarok iránt igen nagy a szeretet a bolgár szívekben. Mi is mindenkor testvéri és magyaros szeretettel gondolunk rájuk és várjuk őket. Sohlmann testvérünket Michnay atyafi az Unió és a közösségek nevében örömmel üdvözölte itthon. Áldja meg az Úr továbbra is, hogy minden testvérünk együtt munkálkodjék vele az Evangélium ügyéért az Úr eljövételének napjáig.

ÖREGEK OTTHONA: ÁGYALAPÍTÓK:

1. Hlafka I-né	P.	80.—
2. Özv. Tukács P-né	„	25.—
3. Szabó V-né	„	25.—
4. Réti János	„	25.—
5. Réti Jánosné	„	25.—
6. Dr. Barta Miksa	„	500.—
7. Jeszenszky Béla	„	10.—
8. Sturm K-né	„	50.—
9. Csák Ferenc	„	20.—
10. Özv. Tüdő J-né	„	25.—
11. Bakos Pál	„	50.—
12. Budapest „B“ gy.	„	250.—
13. Kiss János	„	25.—
14. Izsó Margit	„	25.—
15. Murányi Árpád	„	25.—
16. Zarka Dénes	„	25.—
17. L. Tóth Eszter	„	50.—
18. Spielmann Etel	„	25.—
19. Bogdándi F-né	„	50.—
20. Zeiner Alajos	P.	25.—
21. Huszár Antalné	„	225.—

22. Szedmák Jánosné	„	10.—
23. Baán Endre	„	25.—
24. Gutmann N.	„	50.—
25. Ö. Rudzsinszky-né	„	25.—
26. Bpest „A“ traktát e.	„	25.—
27. Miskolc „A“ gy.	„	25.—
28. Schwartz R-né	„	25.—
29. Nagy István	„	25.—
30. Bajor László	„	25.—
31. Bpest „C“ ifjúság	„	25.—
32. Egyed János	„	100.—
33. Hatvani gy.	„	25.—
34. Berzenczei Károly	„	25.—
35. Zuglói Tábea	„	30.—
36. Hangyás I.	„	25.—
37. Bpest „B“ Tábea	„	75.—
38. Bpest „B“ gy.	„	50.—
39. Zsupán Vinczéné	„	25.—
40. Hübschenberger M.	„	10.—
41. Kiss Arnoldné	„	10.—
42. Róth Gusztávné	„	25.—
43. Katona Sándor	„	25.—
44. Roóz Árpád	„	25.—
45. Kovács K. I.	„	25.—
46. Kovács K. II.	„	25.—
47. Pechtol János	„	25.—
48. Gyarmati B.	„	25.—
49. Kelet Terület k. ev.	„	25.—
50. Kovácsics Mihály	„	40.—
51. Fekete Venczel	„	25.—
52. Pestszenterzs. gy.	„	10.—
53. Kökönyei Ferencz	„	10.—
54. Albrecht József	„	25.—
55. Tóth Ilona	„	25.—
56. Lenk Lajos	„	25.—
57. Debreczeni S.	„	25.—
58. Kispeszt gy.	„	25.—
59. Stoics István	„	25.—
60. Fodor A.	„	25.—
61. Pásztor N-né Miskolc	„	17.—
62. Szrógh Etelka	„	25.—
63. Halász L.	„	25.—
64. Greiner S.	„	25.—
65. Bpest „C“ gy.	„	50.—
66. Szabó J.	„	25.—
67. Bajor M.	„	25.—
68. Zugló gy.	„	45.—
69. Ujpest gy.	„	15.—
70. Bpest „A“ Ifjúság	„	25.—
71. Bpest „A“ Tábea	„	200.—
72. Bpest „D“ Tábea	„	100.—
73. Miskolc „A“ Tábea P.	„	40.70
74. Bpest „B“ Ifjúság	„	25.—
75. Ujpesti Tábea	„	25.—
76. Herczeg Mária	„	25.—
77. Marinka Erzsike	„	25.—
78. Delizotti Károly	„	25.—

79. Szecsődi J-né	„	25.—
80. Négyesi J.	„	25.—
81. Michnay László	„	25.—
82. Szigethy Jenő	„	25.—
83. Berghauer I.	„	25.—
84. Csányi Z.	„	25.—
85. Buzgó Mihály	„	25.—
86. Danhauser I.	„	25.—
87. Jenik Gyula	„	25.—
88. Tóth Gyula	„	25.—
89. Pécsi gy.	„	35.02
90. Váli gy.	„	29.—
91. Polgár János	„	25.—
92. Hódmezővásárhely	„	25.—
93. Békéscsaba gy.	„	50.—
94. Sopron gy.	„	25.—
95. Kaposvár gy.	„	36.18
96. Győr gy.	„	37.35
97. Székesfehérvár	„	10.—
98. Balatonfüred	„	18.30
99. Telekipusztá	„	25.—

HALÁLOZÁS.

Lapzártakor értesültünk arról a szomorú hírről, hogy mindannyiunk által jólismert és szeretett **HULDA JOST** testvérnőnk, életének 55. évében, Dániában, rövid szenvedés után elhunyt.

Testvérnőnk 30 év óta tevékenykedett a jóléti munkában; ebből 18 évet világi jóléti intézmények, 12 esztendőt pedig művünk jóléti intézményeinek szolgálatában töltött el. Munkája áldására volt az Úr művének. Összeköttetései a legmagasabb körökig terjedtek s jó befolyását mindenkor Isten ügyének érdekében használta fel. Temetése március 14-én volt Düsseldorfban. Reményünk a viszontlátás Isten országában!

Dunakisvarsányon. Keszler Sándor 1937 december 1-én 83 éves korában az Úrban elaludt. Atyánk fia halála előtt három évvel kötött szövetséget az Úr Jézussal. Adja az Úr, hogy hűségese testvérünkkel az Úrnál találkozzunk!

Budapester, Finkenzeller Vinczéné 1938 január 12-én 65 éves korában elaludt az Úrban. A B. gyülekezetnek volt tagja. 12 éven keresztül hűséggel szolgált Megváltóját, gyülekezetét és családját. A sok szenvedés dacára sok öröme volt az Úrban. Az Úr vigasztalást ad hozzátartozóinak, a testvérnőnek pedig boldog feltámadást.

Szamecz Péter.

Diósgyőrött 1938 febr. 7-én kísértük ki pihenőhelyére Kriszta Jánosné testvérnőnk. 78 évéből 32-t Megváltójának élt példaadó hűségben és hívő egyszerűségben.

Külsőbőcsön 1938 febr. 10-én Bodnár Józsefné testvérnőnk koporsóját álltuk körül. Fiatalon 24 éves korában hagyta itt súlyos tüdőbetegség után szeretteit. A feltámadás reményességében viselte nehéz sorsát.

Pechtol János.

A bibliai őskorban szereplők neveinek jelentősége.

Khám, Noé harmadszülött fia. Hám neve a Hamah szóból származik, ami annyit jelent: meleg. Szintén prófétikus jellegű név. Utódai afrikalakók, általában a meleg égöv lakói és színes bőrű emberek.

Jafet. Noé tulajdonképpen elsőszülött fia. Noé (I. Móz. 5, 32.) 500 éves volt, mikor elsőszülött gyermeke született, viszont 600 éves volt a vízözönkor. (7, 6.) Tehát az elsőszülött gyermek akkor 100 éves volt. Sém, csak a vízözön után két évvel volt 100 éves, (11, 10.) tehát a vízözönkor 98 éves volt. Viszont Khám, mint kisebbik van említve. Így csakis Jafet lehetett a legidősebb. Jafet annyit jelent, mint kiszélesített, bizonyos vonatkozásban: szép. A világosbőrű emberek ősatya. (9, 27.) Az áldás csodálatosan beteljesült.

Érdekes pár percre megállanunk és ellenőriznünk azt a jövendölést, amely a Szentírásban a három ősatyáról adatott atyjuk Noé által. (I. Móz. 9, 20—29.) Midőn Khám illetlen viselkedése folytán Sém és Jafet korrekt eljárása nyilvánvalóvá lett, Noé arra indított, hogy gyermekei jövendő sorsáról prófétáljon. Mivel bizonyára helytelen nevelésük folytán Khám gyermekei, különösképpen legkisebb fia Kánaán közreműködhetett atyjával szembeni helytelen viselkedésében, így az az átokszerű prófécia, amit Noé Kánaánra mondott, tulajdonképpen Khámot sújtja, hiszen gyermeke volt s meg tudni kedves gyermeke leszármazottjainak sorsát, nagyon lesújtó volt számára. Illetlenségét Kánaán utódai sorsának kinyilatkoztatásával büntette Isten. Azért beszélt Kánaánról, mert annak utódai szembekerülnek majd Sém utódaival és mert a többi leszármazottaira többé kevésbé az egyenletes, bár alacsonyrendű sors vár. A Kánaántól származó népek a Földközi tenger és a Jordán közötti dombos-hegyes vidéken telepedtek le. Tőlük kapta a vidék is a Kánaán nevet, ami nem jelenti a tejjel-mézzel folyó ország fogalmát, mint azt általában ma gondolják, hanem a jelentősége: megalázkodó alacsony. Legyen Sém szolgálja Kánaán! (26. v.) Tényleg Palesztina elfoglalásakor vagy kiirtják,

vagy rabszolgaságra kényszerítik a kánaánitákat. Bár egyes törzsek hosszabb ideig megmaradnak, önfeláldozóan küzdenek is létükért, de a zsidóság idővel (Dávid korában) mégis legyőzi, sőt megsemmisíti őket. Általában a khamiták szolgaságra való nép, mert nemcsak Sémnek, de Jafetnek is szolgálnak. (25—27. v.) A khamiták mindmáig elnyomott, kihasznált szolganép, önállóságra alkalmatlan. Ők a fehér ember garmatvilágának lakói. Kísérleteztek ugyan nagy dolgokkal (Bábelben torony, Egyiptomban kultúra), de hamarosan más népek fölénye kudarcba vezette vállalkozásukat. Szolgákká lettek. Kham családjából néhány nevet érdekes elemezni. Első fia: *Khus*. Földrajzi neve Abessziniának és a keletre fekvő partvidékeknek. Jelentősége: fekete. *Miczraim* földrajzi jelentősége Egyiptom. *Put*, mai Keletafrika. Kánaánról főntebb már volt szó. Khus fia volt többek között *Nimród* is, ami zsarnokot, uralkodót jelent. Általában a khamiták dél felé vándoroltak a forró égöv felé. A klimatikus és táplálkozási viszonyok hatottak bőrükre, hogy az fekete lett.

A *jafetiták* kiterjedt hatalmas család. Jafet — kiterjesztett, kiszélesített — általában fehér és világosbőrű emberek, a kultúrának és találmányoknak birtokosai. Figyelemreméltó, hogy (27. v.) a jafetiták Sém sátoaraiban lakók lesznek. Mivel a sátor a tulajdonjog legszűkebb szemléltető jelzője, így a sémi tulajdon értékei Jafet boldogulását segítik elő. Tényleg a sémita lelki kultúra, mely a kereszténységnek melegágya, sátoara volt, a fehér ember boldogulását és boldogságát szolgálja s a szémita népek nem kereszteniyei. Jafet családjából megemlíthetjük *Gomert* (teljesség). Utódai észak felé vándoroltak, később nyugat felé, egész Angliáig hatoltak, ősi erurópai lakók. *Magóg* (fődetlen), hatalmas skyta nomád törzs fejlődött utódaiból, kik állandóan fenyegető magatartást tanusítottak és sokszor sarcolták meg lovas csapataikkal Palesztinát és a szomszédos országokat. Egyik királyuk volt *Góg*, valószínűleg: Gyges, asszírul Gugu, ki pusztító győzelmet aratott egy alkalommal Gomer utódain, azóta a fenyegető veszély jelképévé lett. *Madai*, a médek őse. A médek a Káspai tó környékén lakó harcias, kultúrált népek voltak. Babilonia után a perzsákkal együtt a második világbirodalmat képezték. *Javan*, a ioni szó héber őse, a görögöket jelenti. Érdekes: Javan fiai neveiben a Görögország és Kisázsia mellett fekvő nagy szigetek neveit fedezhetjük fel.

Bajor L.

GYERMEKISKOLA

1938 április 2.

Isten Ábrahám hitét megvizsgálja.

Szövegrész: 1. Mózes 21, 5; 22, 1—19.

Aranyszöveg: Zsidó 11, 6.

Isten megígérte Ábrahámnak, hogy fiúval fogja megajándékozni. Sok idő telt már el és a várva várt gyermek még hiányzott Ábrahám házából. Ábrahám és felesége Sára megöregedtek és vágyódtak az isteni ígért beteljesedése után. Földi javaik nem tudták őket boldoggá tenni. Ábrahám azonban tudta, hogy Isten ígéréte be fog teljesedni.

Egy napon ismét megjelent az Úr Ábrahámnak és mondta: „Én megáldalak téged és Sárát és egy fiú fog nektek születni, kit Izsáknak nevezetek.” Az ígért fiú hamarosan meg is született.

Izsák szépen növekedett. Szüleitől megtanult Istenhez imádkozni, kik elbeszítették neki, mint vezette és őrizte őket Isten. Midőn Izsák ifjúvá növekedett, Isten látni akarta, hogy mennyire szereti őt Ábrahám? Ezért azt mondta: „Vedd a te fiadat, ama te egyetlenedet, akit te szeretsz, Izsákot és menj el Mórijának földére és áldozd meg ott égő áldozatul.”

Ábrahám mindennél jobban szerette az Urat, jobban, mint egyetlen gyermekét és most is engedelmes akart lenni, habár nem tudta megérteni, hogy miért kíván tőle az Úr ily fájdalmas áldozatot. „Felkele azért Ábrahám jó reggel és megnyergelé az ő szamarát és maga mellé vevé két szolgáját és fiát... és elindula.” Harmadnapra érkezett ahhoz a hegyhez, melyet az Úr mondott neki. Az áldozathoz szükséges fát levették a szamar hátáról és Izsák vitte tovább, Ábrahám pedig a tűzszerszámot vette magához és így indult el apa és fiú egymásmellett, fölfelé a hegyre. Egyszer megszólalt Izsák: „Atyám! Itt van a tűz és a fa; de hol van az égőáldozatra való bárány?” És monda Ábrahám: „Az Isten majd gondoskodik az égő áldozatra való bárányról fiam.”

Midőn a hegycsúcsra felértek, kövekből Ábrahám oltárt épített és a fát reá raká. Ekkor megmondta Izsáknak az Isten parancsát. Izsák nem ellenkezett. Kész volt meghalni. Ábrahám hitte, hogy az Úr fel fogja támasztani fiát a feláldozás után. Feltette fiát az oltárra és már kezét is kinyújtotta, akkor kiálta neki az Úrnak angyala az égből: „Ne nyujtsd ki a te kezedet a gyermekre és ne bántsd őt; mert most már tudom, hogy istenfélő vagy és nem kedvezél a te egyetlen fiadnak sem érettem.” Midőn Ábrahám felnézett, látta, hogy a bokrok között egy kos akadt meg a szarvánál fogva. Ekkor fia helyett a kos áldozta meg égő áldozatul. Szíve hálával volt tele Isten iránt. Izsák szintén

nem felejtette el ezt az órát. Isten ezzel előre be akarta mutatni nagy szeretetét, mert ő mint atya áldozta fel egyetlen fiát a mi megmentésünkre.

1938 április 9.

Izsák és Rebeka.

Szövegrész: 1. Mózes 24; 25, 7—10.

Aranyszöveg: Példabeszédek 3, 6.

Ábrahám családjában Sára, Izsák szerető anyja, beteg lett és meghalt. Ábrahámnak sok jószág, aranya ezüstje volt, de ez nem tudta Izsáknak az elvesztett anyját pótolni. Atyja szintén öreg volt már és Izsák tudta, hogy egy napon tőle is el kell válnia.

Ekkor Ábrahám halála előtt szeretett volna Izsáknak egy istenfélő feleséget választani.

Szomszédai bálványimádók voltak, s tudta, hogy Isten előtt nem volna kedves, ha fiának közülük venne feleséget. Ezért Ábrahám magához szólította leghűségesebb szolgáját Eliézert és ezt mondta neki: „Én megöregedtem és ezem, hogy nem sokáig fogok az én fiam Izsák mellett lenni. De én nem akarom, hogy fiam pogány leányt vegyen feleségül. Hanem menj el az én szülőföldemre és az én rokonaim közül végy Izsáknak feleséget.”

Ábrahám szolgája magához vett tíz tevét és sok értékes ajándékot és a szolgálkkal együtt elindult Mezopotámia felé hol előzőleg Ábrahám lakott. Midőn a kis karaván Nakor város közelébe ért, a kút mellett megpihentek. A szolgák és a tevék fáradtak és szomjasak voltak az utazástól. Eliézernek nem volt vederje, amivel vizet tudott volna meríteni, ezért várt, míg valaki jön, hogy kölcsön kérhesse tőle a vedret. Közben Eliézer imádkozott és kérte Istent, hogy tegye szerencsésé útját és legyen az a leányzó Izsák felesége, kinek ha azt mondja: „Hajtsd meg a te vedredet, hogy igyam és az azt mondja: igyál, sőt a te tevéidet is megítatom.” Ezt a jelet kérte az Úrtól.

Midőn imáját bevégezte, egy szép leány jött a kúthoz vizet meríteni. Rebekának hívták. Midőn telt vedrével eljött a kúttól, Ábrahám szolgája így szólt hozzá: „Kérlek, adj innom egy kevés vizet a te vedredből.” Miután ivott a friss, hideg vízből, így szólt a leány: „A te tevéidnek is merítek, míg eleget nem isznak.” Míg a leány vizet merített a tevéknek, hálás szívvel mondott Eliézer köszönetet az Úrnak.

Eliézer gazdagon megajándékozta a leányt és megkérdezte, hogy kinek a leánya s hogy akadna-e hely házuknál az ő és tevéi számára? Rebeka felele néki: „Bethuel leánya vagyok.” Ábrahám egyetlen rokona a városban. Majd így folytatta: „Szalma is, abrak is bőven van

minálunk." Ezután Rebeka hazaszaladt és ott-hon elmondott mindent bátyjának, Lábánnak és megmutatta az ajándékokat. Lábán sietve visszament a kúthoz és meghívta Eliézert és a többi szolgálkat, hogy náluk szálljanak meg éjszakára.

A tevéket bekötötték az istállóba, az emberek pedig megmosták magukat és közben vacsorát készítettek nekik. Ábrahám szolgálja azonban ezt mondta: „Addig nem eszem, míg meg nem mondtam, miért jöttem be házatokba.” Ekkor Eliézer mindent elbeszél nekik: küldetését, imáját a kútnál, és Rebeka megjelenését. Rebeka szülei hitték, hogy mindez Istentől van. Megkérdezték Rebekát, hogy akar-e Izsák felesége lenni és Eliézerral elmenni? Ezt felelte: „Elmegyek.” Másnap reggel visszatértek Ábrahámhoz és Rebeka Izsák felesége lett. S nonsokára ezután 175 éves korában meghala Ábrahám.

1938 április 16.

Jákób és Ézsau.

Szövegrész: 1. Mózes 25, 27—34; 27, 1—40.

Aranyszöveg: Lukács 12, 23.

Az Úr Izsákot és Rebekát két fiúval aján-dékozta meg. Az idősebbet Ézsau-nak, a fiatalab-bat Jákóbnak hívták. Ézsau nyugtalanabb ter-mészetű volt és inkább szeretett az erdőben és a mezőkön vadászni, míg Jákób szelíd termé-szetű volt és szívesebben segédkezett anyjának a ház körül, vagy pedig legeltette a nyáját. „Szerette Izsák Ézsaut... Rebeka pedig Jákóbot.” Természetesen Izsák szerette Jákóbot is, Rebeka Ézsaut is, csak Jákób szelíd és en-gedelmes viselkedéséért kedvelte őt anyja job-ban, míg Izsák Ézsaut az általa készített vad-pecsenyékért.

Régen Isten minden család legidősebb fiá-nak különös áldást ígért. Azonban Ézsau nem törődött az Úrral; inkább szórakozás és nagy gazdagság után vágyott. Nem ügyelt arra az ál-dásra, mit az Úr akart neki adni. Azt tette, mi neki tetszett. Jákób ellenben hitt az áldás-ígéretben és vágyakozott is elnyerni.

Egyszer Ézsau éhesen jött haza a vadászat-ról és látta, hogy Jákób lencsét főz. Ézsau meg-kívánta az eledelt s így szólt: „Engedd meg-kóstolnom, mert nagyon fáradt vagyok.” Jákób kérte, hogy adja cserébe az elsőszülötti jogát. Ézsau nem törődött azon áldással, mely az elsőszülöttségi joggal járt és így szólt: „Nekem úgy is meg kell halnom, mire való nekem az én elsőszülöttségem.” Így a telhetetlen vadász egy tál lencséért eladta az áldást.

Évek mulva Izsák megöregedett. Szernei meghomályosodtak. Érezte, hogy át kell adni idősebb fiának az áldást. Ezért így szólt Ézsau-hoz: „Vedd fel fegyvereidet és eredj ki a mezőre és vadássz nekem egy vadat és készíts nekem belőle kedvem szerinti ételt, hogy egyek, s hogy

megáldjon téged az én lelkem, minekelőtte meghalok.”

Midőn Rebeka ezt meghallotta, előhivta Jákóbot. Rebeka tudta, hogy Ézsau nem szereti az Urat. Ezért így szólt Jákóbnak: „Menj el a nyájhoz és hozz nekem onnan két kecskegödö-lyét a javából, hogy csináljak azokból a te atyádnak kedve szerinti ételt, amit ő szeret. Te pedig beviszed atyádnak, hogy egyék, azért, hogy téged áldjon meg, minekelőtte meghal.”

Jákób nem akarta ezt cselekedni, de anyja kényszerítette. Mielőtt az eledelt bevitte volná atyjához, felvette magára Ézsau ruháját és ke-zeit kecskebőrrel takarta be, hogy így vezesse félre atyját. Izsák elcsodálkozott, hogy így hamar elkészült az étel s ezért így szólt: „Valóban te vagy az én fiam, Ézsau? Jákób válaszolt: Igen én vagyok Ézsau a te elsőszülött fiad.” Ezután Jákób atyja elé tette az eledelt. Az ele-dél elfogyasztása után Izsák megáldotta Jákóbot az elsőszülöttség kijáró áldással.

Alig hagyta el Jákób atyját, midőn megér-kezett Ézsau s így szólt: „Kelj föl atyám és egyél a fiad által készített vadpecsenyéből, hogy azután megáldjon engem a te lelked.” Rémül-ten szólt ekkor Izsák: „Ki volt hát az, ki vadat fogott és behozá nekem és én mindenből ettem, minekelőtte te megjöttél és megáldottam őt és áldott is léssen.” Ézsau tudta, hogy öccse volt az, ki elvette elsőszülöttségi áldását.

1938 április 23.

Jákób álma.

Szövegrész: 1. Mózes 27, 41—45; 28 fejezet.

Aranyszöveg: 1. Mózes 28, 16.

Mivel Jákób csalással vette el az elsőszü-löttnek járó áldást, meggyűlölte őt Ézsau. Rebeka nem akarta kisebbik fiát veszélynek ki-tenni, ezért magához hívatta és így szólt: „Imé Ézsau a te bátyád azzal fenyeget, hogy megöl téged. Most azért hallgass az én szavamra és fuss Lábánhoz, az én bátyámhoz.” Izsák szerette az ő fiát Jákóbot s áldásával engedte őt el. Mint valami üldözött, egyedül tette meg Jákób a hosszú, veszélyes utat Mezopotámiába, hol Lábán lakott.

Amint elérkezett menekülésének első éj-szakája, Jákób nagyon fáradt volt. Honvággyal telve vett egy követ párnául és elaludt a ke-mény földön.

Az Úr az alvó Jákóbnak elküldte angyalát, ki őrizte őt. Isten tudta, hogy Jákób megbánta bűnét és ezért meg is bocsájtotta neki. Egy cso-dálatos álmot mutatott neki: „Imé egy lajtorja vala a földön felállítva, melynek teteje az eget éri vala és imé az Istennek angyalai fel és alá járnak vala azon. És az Úr állta azon és szóla: Én vagyok az Úr... ezt a földet amelyen fekszel nekem adom és a te magodnak... Én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged, valahova menedesz.” Midőn Jákób felébredt, nem látott

maga előtt semmi mást, mint a magányos dombot és felette a ragyogó csillagos égboltot. Azonban ő tudta, hogy az álom Istentől jött, ezért így szólt: „Bizonyára az Úr van e helyen és én nem is tudtam.“

Reggel fogta a párnául használt követ és emlékoszlopul állította fel azon a helyen, hol Jézus beszélt vele. És Beth-Elnek azaz „Isten Házának“ nevezte el. És mielőtt tovább vándorolt volna nagybátyja házához, fogadalmat tett az Úrnak.

1938 április 30.

Jákób Háránban.

Szövegrész: 1. Mózes 29, 1—20; 31, 1—3.
17. 18. 32.

Aranyszöveg: 1. Mózes 32, 27.

A multheti tanulmányunkban Jákób csodálatos álmáról hallottunk. Istennek azon ígérete, hogy mindenkor vele lesz, felvidámitotta Jákóbot. Négy napi vándorlás után végre érkezett Háránba. A város határában egy kút mellett pihent meg és megkérdezte a pásztorokat, hogy nem ismerik-e Lábánt a Nákhor fiát. A pásztorok megmondták neki, hogy Lábán jól van, sőt meg is mutatták Lábán leányát Rákhelt, ki éppen juhait jött megitatni.

Jákób megörült rokona meglátásán és serényen segédkezett a pásztoroknak a kutat fedő kő elhengerítésén, hogy így megíthassák szomjas juhaikat. Mialatt ezt tette, így szólt Rákhelhez: „A te atyád az én nagybátyám. Atyád és az én anyám testvérek. Anyámat Rebekának hívják.“ Jákób annyira örült rokonával való találkozásnak, hogy örömeiben sirt. Rákhel sietve házament és elbeszélte apjának, hogy Rebeka fia megérkezett. Lábán örömmel üdvözölte Jákóbot, az ő testvérének fiát.

Jákób hosszú ideig lakott nagybátyjának Lábánnak házában. S mivel az időt nem akarta tétlenül eltölteni, így Lábán juhait őrizte. Lábán nagyon meg volt elégedve Jákób munkájával, úgy, hogy munkájáért fizetni is akart Jákóbnak. Jákób megszerette Rákhelt és így szólt Lábánhoz: „Szolgállak téged hét esztendeig Rákhelért. Lábán ebbe beleegyezett. Midőn letelt a hét év, Lábán Rákhel helyett másik leányát Leát adta Jákóbbhoz feleségül. Ekkor Jákób elhatározta, hogy újabb hét évig fog Rákhelért szolgálni.

Ezután Jákób észrevette, hogy már Lábán nem fogadja őt oly szívesen, mint midőn hozzá jött. Hiába volt Jákób hűséges, Lábán még sem volt munkájával megelégedve. Azonban Isten gazdagon megáldotta Jákóbot és sok juha, kecskéje számára és tevéje lett neki.

Egy napon így szólt az Úr Jákóbbhoz: „Eredj vissza a te atyáidnak földére, a te rokonaid közé; én veled leszek.“ Jákób összegyűjtötte nyáját és feleségeivel és gyermekeivel útnak indult hazája felé. Midőn elérkezett Edom

közelébe, hírnököket küldött ajándékokkal bátyjához Ézsauhoz. Jákób nem felejtette el azt az igazságtalanságot, mit több, mint húsz évvel ezelőtt tett Ézsauval, ezért most ki akarta őt engesztelni. Azonban a követek azzal jöttek vissza, hogy Ézsau négyszáz emberrel jön Jákób ellen.

Este felé Jákób családját és juhait letelepítette, ő pedig elment imádkozni. Ima közben észrevette, hogy valaki ott áll mellette, s mivel azt gondolta, hogy ellenség, elkezdett vele viaskodni. Már feljött a hajnal csillag és Jákób még mindig viaskodott. Ekkor így szólt az Úr — mert vele viaskodott Jákób —: Eressz el! Jákób ekkor felismerte az Urat és így szólt: „Addig nem eresztelek el, míg meg nem áldasz.“ Az Úr megáldotta őt és új nevet adott neki: „Nem Jákóbnak mondatik a te neved ezután, hanem Izráelnek; mert küzdöttél Istennel és emberekkel és győztél.“

1938 május 7.

Ézsau megbocsájt Jákóbnak.

Szövegrész: 1. Mózes 33 és 35 fejezet.

Aranyszöveg: Efézus 4, 32.

Mialatt azon az éjszakán Jákób viaskodott, Ézsau álmot látott, melyben megmutatta neki az Úr, hogy mennyit szenvedett Jákób és hogy mennyire szomorkodik a vele szemben elkövetett jogtalanságért. Isten kivette Ézsau szívéből öccse ellen érzett ellenségeskedését. Másnap reggel Ézsau magaköré gyűjtötte harcosait és így szólt: „Elmegyünk Jákób és családja elé, azonban barátságos szándékból.“

Midőn Jákób meglátta Ézsaut az ő négyszáz harcosával vele szembe jönni, eléjük ment. Ézsau örült, hogy viszontláthatja öccsét. Megölelte és megcsókolta Jákóbot.

Miután Ézsau meglátta Jákób családját, valamint nagy nyáját, ezt kérdezte: „Kik ezek itt veled?“ Jákób válaszolta: „A gyermekek, kikkel Isten megajándékozta a te szolgádat.“

Ézsau segítségére akart lenni Jákóbnak utazásában, de Jákób megköszönte, mert nem volt erre szüksége. Végül a két testvér békén vált el egymástól.

Hosszú utazás után megérkezett Jákób családjával Hebron vidékére, hol atyját ismét viszontlátta. Anyját, ki oly nagyon szerette őt, nem láthatta viszont, mert már meghalt. Izsák, Jákób atyja, száznyolcvan éves korában halt meg. Fiai, Ézsau és Jákób, eltemették őt.

1938 május 14.

József álmai. Eladása Egyiptomba.

Szövegrész: 1. Mózes 37 fejezet.

Aranyszöveg: 1. János 3, 15.

Miután Ézsau és Jákób eltemették atyjukat, Jákób továbbra is Kánaánban lakott. Itt a me-

zók és olajerdők között talált Jákób az ő családja részére otthont.

Tizenkét gyermeke közül a két kisebbet szerette legjobban Józsefet és Benjamint, mivel ezek anyja Rákhel volt. Különösen József volt kedvére való ifjú. Szívesen hallgatta atyjától midőn Isten előrelátásáról beszélt. Fiatal szívében kialakult a vágy: egykor, mint Isten eszköze szolgálni. Anyja, Rákhel még egész fiatal korában halt meg, s így apjának, Jákóbnak egész szeretetét ő élvezhette. Midőn József testvérei látták, hogy atyjuk Józsefet tünteti ki szeretetével, gyűlölködni és irigykedni kezdtek reá. Midőn Jákób megajándékozta Józsefet egy szép ruhával, ez annyira felingerelte bátyjai haragját, hogy nem tudtak hozzá barátságos szót sem szólni.

Történt, hogy József különös álmot látott, melyet gyanútlanul elmesélt bátyjainak is. Azt álmodta, hogy ő és testvérei kint voltak aratáskor és kévüket kötözték és hordták. Egyszer látja, hogy bátyjai kévéje felegyenesedik és mind a tizenegy meghajolt az ő kévéje előtt. Midőn testvérei hallották beszédét, még jobban megharagudtak reá, mert azt hitték, hogy József felettük akar uralkodni.

Majd még egy álmot szintén elbeszélt testvéreinek: „Imé a nap a hold és tizenegy csillag meghajol vala én előttem.“ Valamennyien elcsodálóztak József beszédén és az ő atyja megdorgálá őt, mondván neki: „Micsoda álom az, amelyet álmodtál? Avagy el megyünk-e én és a te anyád és testvéreid, hogy meghajtsuk magunkat te előtted a földig?“

József testvérei nyájaikkal messze földet bejártak a jó legelőért. Egy napon szintén felkészült a tíz testvér és kihajtotta a nyáját. Jákób már rég nem hallott semmit gyermekei felől, ezért így szólt Józsefhez: „Menj el, nézd meg, hogy s mint vannak a te bátyáid és a juhok, s hozz hírt nekem.“

József elindult. Hosszú vándorlás után odaért, hol bátyjai tartózkodtak. Ezek nem örültek a viszontlátásnak, hanem elhatározták, hogy megölik.

Midőn József hozzájuk ért, megragadták az öccsüket és bedobták egy kiszáradt kútba. Ezt a tanácsot Rúben adta nekik, ki titokban elhatározta, hogy öccsét kifogja szabadítani és vissza fogja atyjának adni. Amint belökték Józsefet a kútba, észrevették, hogy kereskedőkből álló karaván közeledik feléjük. Júda tanácsára kivették öccsüket a kútból és mint rabszolgát eladták a kereskedőknek, kik Egyiptomba mentek. Így került József Egyiptomba.

Hogy atyjuk előtt elrejtessék gonosz tettüket, ruháit egy kecszegődölye véreben megmártották, s azt mondták, hogy kint találták a mezőn. Jákób így kiáltott fel: „Fiam felső ruhája, fenevad ette meg őt.“ Jákób annyira búsult fia elvesztéséért, hogy nem tudták őt többé megvigasztalni.

1839 május 21.

József Egyiptomban.

Szövegrész: 1. Mózes 39, 1—6. 17—25; 40 feje.

Aranyszöveg: 1. Mózes 39, 25.

Midőn a karaván Egyiptom piacterére ért, Józsefet eladták Potifárnak. Potifár a Fáraó főembere és a testőrök főhadnagya volt. Józsefnek Potifár házánál jól ment dolga, mivel szolgálatában hűséges volt. Potifár megtette házának felügyelőjévé.

József hosszú ideig maradt Potifár házában. Szorgalma által Isten megáldotta munkáját. Midőn Potifár látta, hogy az Úr Józseffel van, s mindent amit végez, Isten szerencsésé teszi mindenét, amije volt, József kezére bízta. Potifár felesége azonban bűnre akarta Józsefet csábítani. Azonban ő Isten erejében bízva, ellenállt a kísértésnek. Ezért Potifár felesége megrágalmazta Józsefet, és József börtönbe került.

Isten áldása azonban nem hagyta el Józsefet a börtönben. A tömlőctartó megtette Józsefet a foglyok felvigyázójává. Itt is az Úr vala Józseffel és valamit cselekszik, szerencsésé teszi az Úr.

Egy reggel midőn a börtönön keresztül ment, észrevette, hogy két fogoly nagyon szomorú. Megkérdezte tőlük: „Miért vagytok oly szomorúak?“ Azok válaszoltak: „Álmot láttunk az éjszaka és nincs senki aki megmagyarázza.“ József mondta: „A megfejtés nem Isten dolga-e? Mondjátok el kérlek nekem.“ A főpohárnok elbeszélte, hogy álmában egy szőlőtől három vessző nőtt ki, s midőn a szőlő megérett rajta, vette a Fáraó poharát és belefacsarta a szőlőszemek levét és átnyújtotta a telt poharat Fáraónak. József ekkor megmondta az álom értelmét. „Három nap mulva a Fáraó megkegyelmez néked és visszahelyez előbbi tisztségedbe.“ Ekkor felbátorodott a fősütőmester is és ő is elmondta álmát: „Álmomban három fehér kosarat vittem fejemen és a legfelső kosárból a madarak lakmároztak.“ Józsefnek meg kellett a fősütőmester álmát is fejteni, s így szólt: „Három nap mulva a Fáraó téged kivégeztet és a madarak fogják húsodat megenni.“

Három nap mulva Fáraónak születésnapja volt és vendégséget szerzett minden szolgájának, s ekkor kihirdette, hogy a főpohárnokot visszahelyezi előző tisztségébe, a fősütőmestert azonban kivégezteti.

Midőn József közölte a főpohárnokkal az örömhírt, kérte, hogy ne feledkezzen meg róla és emlékeztesse a királyt, hogy ő is fogságban van. De a főpohárnok elfelejtkezett Józsefről, azonban az Úr nem.

Fáraó álmai.

Szövegrész: 1. Mózes 41 fejezet.

Aranyszöveg: Máté 25, 21.

Egy napon Fáraónak különös álma volt. A folyóvíz mellett állt és egyszerre hét kövér tehenet látott a folyóból előjönni. Majd utánuk ismét hét sovány tehen jött elő és a hét sovány elnyelte a hét kövéret anélkül, hogy ezek meghiztak volna tőlük. Ez volt az első álom. Ekkor a király felébredt, azonban hamarosan újra elaludt s új álmot látott. Most hét gabonafejet látott egy száron nevekedni, mind szépek és teljesekek voltak. És imé azok után hét vékony s széltől kiszáradt gabonafej nevekedik. És a hét kiszáradt gabonafej elnyeli a hét teljes gabonafejet, anélkül, hogy ezek teljessé lettek volna.

Reggel midőn a Fáraó felébredt, hívatta Egyiptom minden bölcsét és jóvendőmondóját és elbeszélé nekik álmát. Kérte, hogy magyarázzák meg annak az értelmét. Azonban a bölcsök képtelenek voltak az álom megfejtésére. Fáraót ez nagyon elszomorította. Ekkor a főpohárnok így szólt: „Mikor én és a fősütőmester a börtönben voltunk, mi is láttunk egy-egy álmot és nem tudtuk annak értelmét. Ekkor hozzánkjött Potifár szolgálója és megfejtette álmunkat, és minden úgy lett, ahogy ő mondotta nekünk. Fáraó azonnal elküldött Józsefét. A király így szólt Józsefhez: „Azt hallottam rólad, hogy ha meghalod az álmot meg is magyarázod azt.“ József ezt felelte: „Nem én, hanem Isten jelenti meg a Fáraónak ami javára van.“

Ezután a király elmondta az álmát. József ekkor szólt: „Ami Isten cselekedni akar azt jelentette meg a Fáraónak. A két álom egy és ugyanaz. A hét kövér tehen és a hét telt gabonafej hét bő esztendő, s a hét sovány tehen és a hét száraz gabonafej hét szűk esztendőt jelent. A hét bő esztendő alatt több fog teremni, mint amennyit az emberek el tudnak használni. Most azért szemelj ki Fáraó egy értelmes és bölcs férfit, ki összegyűjti a felesleges gabonát Egyiptom földéről, hogy majd legyen eleség a hét szűk esztendőben is.“

Fáraónak tetszett József beszéde és így szólt: „Találhatnék-e ehhez hasonló férfit, aki-ben az Isten lelke van?“ Sok bölcs ember volt Egyiptomban, azonban ezek mind bálványokat imádtak. Fáraó ezért így szólt Józsefhez: „Mivelhogy Isten mindezeket néked jelentette meg, nincs hozzád fogható értelmes és bölcs ember. Te légy az én házamon főgondviselő és minden népem a te szavadra hallgasson, csak a királyi szék tesz engem nálad nagyobbá.“

A hét bő esztendő alatt összegyűjté József a fölösleget és elhelyezé mindenfelé az országban nagy gabonaházakba. Majd a hét bő esztendő után jött a hét szűk esztendő, s nem termett akkor semmi sem. Most József kinyi-

totta a csűrök ajtaját és adta az egyiptomiaknak az összegyűjtött gabonát.

1938 június 4.

József bátyjainak egyiptomi útja.

Szövegrész: 1. Mózes 42 fejezet.

Aranyszöveg: Galata 6, 7.

Éhinség volt Kánaán földén, hol József apja és testvérei laktak. Azonban Jákób megtudta, hogy Egyiptomban van gabona. Magához hívta a tíz fiát és így szólt: „Imé hallom, hogy Egyiptomban van gabona; menjetekek oda és vegyetekek onnan nekünk gabonát, hogy éljünk és meg ne haljunk.“

A tíz testvér felkészült az útra, zsákokat és pénzt vettek magukhoz s szamaraikkal elindultak Egyiptom felé. Jákób Benjamint, a legkisebbik fiát, nem engedte velük menni, mivel félt, hogy valami baj fog vele történni a hosszú úton.

Egyiptomban a tíz ismeretlen idegent Józsefhez küldték, mert a más országból valók csak József engedélyével kaptak gabonát. József felismerte bátyjait, de ők őt nem ismerték fel. Bátyjai, lábai előtt arccal a földre borultak, s ekkor József arra az álmára gondolt, mit gyermekkorában látott. József nem ismertette meg magát bátyjaival, ellenkezőleg szigorúan így szólt hozzájuk: „Kik vagytok és honnan jöttök?“ Azok pedig mondták: „Kánaán földéről jöttünk eleséget venni.“ „Tudom kik vagytok! Kémekek és azért jöttetek, hogy az ország védtelen részeit meglássátok“ válaszolta József. Nem! Nem vagyunk mi kémekek, mi mindnyájan egy ember gyermekei vagyunk és Kánaán földén lakunk“ — bizonyították bátyjai. „Tizenketten voltunk testvérek, egyikünk azonban nincsen meg, s a legkisebb testvérünket atyánknál hagytuk.“ József tudta, hogy aki otthonmaradt, az az ő szeretett öccse Benjámín. József mindig úgy tett ezután is, mintha haragudna rájuk és nem hitt beszédüknek. Miért? Mert látni akarta, hogy bátyjai megjavultak-e már, vagy pedig még mindig oly kegyetlenek, mint voltak.

Így szólt hozzájuk József: „Egyikötök maradjon fogva, ti pedig menjetekek el és vigyetekek gabonát a ti házatok szükségére. Majd hozzátok hozzám legkisebb testvéreteket, akkor hinni fogok beszédeiteknek.“ Simeont vissza vitték a börtönbe, őt, ki József megölését indítványozta bátyjainak.

Midőn elbúcsúztak Simeontól, József jelenlétében beszélgettek egymásközt. Azt gondolták, hogy nem érti mit beszélnek. József azonban hallotta amit mondtak. Arról beszéltek, hogy azért jött rájuk ez a szerencsétlenség, mert egykor vétkeztek József ellen.

József megparancsolta szolgálóinak, hogy a vételárat tegyék vissza a vevők zsákjaiba. Midőn hazaérkeztek elmondták atyjuknak, hogy mit parancsolt Egyiptom ura és ha mégegyszer Egyip-

tomba mennek, akkor Benjamins is magukkal kell vinni. Jákób ezen nagyon elszomorodott. Ezt mondta: „Nem megy le oda az én fiam tiveletek, mert az ő bátyja meghalt és ő maga maradt meg; ha veszedelem érne őt az úton, amelyen elmentek, ősz fejemet buba borítva bocsátanátok le a koporsóba.“ Azonban a vásárolt gabona hamarosan elfogyott és így kényyszerítve voltak a testvérek újból Egyiptomba menni.

1938 június 11.

József bátyjai ismét Egyiptomba mennek.

Szövegrész: 1. Mózes 43 fejezet.

Aranyszöveg: Példabeszéd 16, 20.

Hét évi éhínség hosszú idő! A készlet, mit Egyiptomból hoztak, elfogyott. Jákób magához hívatta fiait és így szólt hozzájuk: „Menjete el ismét, vegyete nekünk egy kevés eleséget.“ Júda azonban aggodalmasan rázta meg a fejét és így szólt: „Atyám, ha te Benjamins velünk engeded, úgy ismét elme gyünk; azonban ha mi nélküle me gyünk el, akkor Egyiptom ura nem fog nekünk gabonát adni. Mert ezt mondta ő nekünk: Ne jöjjetek orcám elé, ha a ti legkisebbik testvéretek veletek nincs.“ Végül így szólt Jákób: „Ha csakugyan így kell ennek lenni, akkor ezt úgy cselekedjete és vigyete a föld gyümölcseinek javából ajándékot annak az embernek...“

Egyiptomba érkezésük után rögtön Józsefhez mentek, ki midőn meglátta közöttük Benjamins így szólt szolgálához: „Vezesd el ezeket az embereket házamhoz és készíts eleséget, mert nálam fognak ebédelni.“ S a szolga úgy cselekedett, amint József parancsolta és elvezette a megijedt testvéreket József házához.

Midőn az eledel elkészült és Jákób fiai megmosták poros lábaikat, bejött József közéjük. Valamennyien mélyen meghajoltak előtte és átnyújtották neki ajándékukat. „A ti vén atyátok jól van? Él-e még?“ kérdezte tőlük József. Míg amazok válaszoltak József tekintete Benjaminsra esett. „Ő a ti legkisebb testvéretek, akiről nekem beszéltete?“ Öccsének viszontlátása sírásra gerjesztette Józsefet, ezért kiment tőlük, hogy könnyeit elrejtse előlük.

Majd József visszatért testvéreihez, akkor behozták az eledelt. József testvéreit születésük sorrendje szerint ültette le. Afelett ők nagyon elcsodálóztak, hogy honnan tudja ez a hatalmas ember, hogy melyik, milyen idős. József az eledelből Benjaminsnak ötször annyit adott,

mint a többieknek. Ezzel akarta megtudni, hogy vajon testvérei irigykednek-e Benjaminsra. Azonban testvérei valóban megváltoztak és önzetlenül jók lettek.

1938 június 18.

József aggodalomba ejti testvéreit.

Szövegrész: 1. Mózes 44 fejezet.

Aranyszöveg: 1. Krónika 29, 17.

Midőn József házában végetért az ebéd, József testvérei vissza akartak menni otthonaikba, mert atyjok várta őket. József felügyelőjéhez így szólt: „Ezüst poharamat a gabonák árával együtt tedd a legkisebbik zsákjába.“ S a szolga úgy cselekedett, mint ura parancsolta.

József bátyjai alig hagyták el a várost, midőn kiáltást hallottak mögöttük. Amint visszaneztek, József szolgálját látták feljűk lovalgolni. A szolga nagyon mérges volt. „Ki lopta el közületek az én uramnak ezüst poharát?“ kérdezte tőlük. „Miért fizettete gonosszal, a jó helyébe?“

A felügyelő így folytatta: „Kinél megtalálom a kelyhet, az szolgálom lesz; ti többiek azonban szabadok leszete.“ Gyorsan leemelték zsákjaikat s mindegyikét megnézték, végül Benjamins zsákjaira került a sor, s mennyire megijedete, midőn ott találták az ezüst kelyhet. Legjobban szegény Benjamins ijedt meg.

Ekkor megszagatták ruhájukat és megterhelék szamaraikat és visszatérte a városba. József így szólt hozzájuk: „Miként tehetete ezt? Avagy nem tudjátok-é, hogy ilyen magamfajta ember jövendőlni tud?“ Júda felelt: „Mit mondhatunk... és mivel igazoljuk magunkat? Isten büntetése utolérte szolgálátat. Mi valamennyien és az kinél megtaláltad a kelyhet, a te szolgálid vagyunk.“ József azonban úgy tett, mintha csak Benjamins akarná magánál tartani. Júda azonban ezt válaszolta: „Ne gerjedjen fel a te haragod szolgálid ellen, ha még egyszer szólok. A mi atyánk Jákób nagyon öreg már és nagyon szereti Benjamins meghalt anyja és testvére miatt.“ Ezután elmondta Júda atyja bánatát József elvesztésekor és hogy mint vonakodott Benjamins velük engedni.

Midőn József meghallotta Júda ajánlatát, hogy öccse helyett ő maradjon itt rabszolgául, felismerte, hogy bátyjai Benjamins valóban szeretik.

1938 június 25.

Az összes leckék és aranyszövegek ismétlése.

SZOMBATISKOLA

1938. ÁPRILIS 2-TŐL JÚNIUS 25-IG.

1938 április 2.

Szombatiskoláinkhoz.

Folyó negyedévi jelentéseink az advent-műnek távolkeleti előhaladását ismertetik. Távolkeleti divízióknak magába foglalja Japánnak legészakibb részétől egészen a forró egyenlítőig eső területét. Nincs még egy divízió, mely annyi országból és nyelvből állna, mint Távolkelet. A sok ország és különböző népfajok a munka előrehaladását megnehezítik. Néhány adat szolgáljon feladatunk nagyságának és ezzel szemben művünk helyzetének igazolásául.

E terület 142 millió lakója közül 25,384 tagja van gyülekezetünknek, ez azt jelenti, hogy minden 5676 emberre jut 1 adventista. Eme embertömeg között 835 bibliamunkás és könyvevangélista dolgozik; tehát egy munkásra 170 ezer lélek jut. Szombatiskoláink tagszáma: 30495. Négy kiadónk és 326 könyvevangélista 20 nyelven terjeszti iratainkat. Továbbá 38 nyelven hirdetik szóval az igazságot; tehát a 200 uralkodó nyelv és tájszólás közül még 140 van hátra. A négy kiadón kívül van még nyolc iskolánk és kilenc szanatoriumunk és klinikánk, melyekben tíz orvos és 88 ápoló dolgozik.

Testvéreink különösen az iskolák és az orvosi mű kiépítéséhez kérnek segítséget. A benszülött segítők kiképzése a legfontosabb feladat minden országban. Az iskolákon kiképzett benszülött prédikátorok olyan embertömegekhez is hozzáférnek, kiket fehér ember nem tud megközelíteni.

Szombatiskoláink 30 ezer tagja minden vidéken hűségesen dolgozik az örömmüzenetnek terjesztésében; várják a világon élő testvéreik támogatását tervük megvalósításához és nagy feladatok elvégzéséhez.

1938 április 9.

Előtörés Távol-Keleten.

Ismertetéseink által Távol-Keletet a maga valóságában akarjuk nektek bemutatni. Meg kell ismernetek az emberek szükségleteit, de vegyetek részt az Evangélium előre haladása felett érzett örömeinkben is. Tudom, egy véleményen vagytok velem, ha azt mondom, hogy az adventnépnek Keleten is nagy feladata van. Figyelembe véve az itt élő embermillióknak szellemi sötéttségét, munkásainknak kívánsága, a megváltó üzenetet hirdetni, s általa még sok lelket megmenteni.

A földnek ezen legsűrűbben lakott vidékén

vannak a mohamedánizmusnak és buddhizmusnak fellegvárjai. A „Távol-Kelet“ divízió magába foglalja Japán, Korea, Fülöp-szigetek, Indokína, Sziám, a maláji államszövetség, angol Északborneó, Sarawak, a Karolina és a Marschal szigetek területét. A nyelvek és a tájszólások sokasága nagyon megnehezíti a 142 milliót számláló szárazföldi, partvidéki és szigetlakók megmunkálását; de tudnunk kell, hogy ezek a lelkek is vágyakoznak Krisztus üzenete után.

A múltévre visszatekintve világos képet kapunk művünk növekedéséről. Evans atyafi, ki több éve áll ezen divízió élén, többek között ezt írja: Távol-Keleti művünket nagyon szívemen viselem. Örülök, hogy mindenfelé előhaladás látható. Mily csodálatos ez az előretörés! Nagyon jól emlékszem első japáni látogatásomra. Egy lakásban gyűltünk össze, mivel még nem volt kápolnánk. Koreában alig 200 tagunk volt, a Fülöp-szigeteken még senki. Singaporeban volt ugyan egy kis gyülekezetünk, de kápolnánk itt sem volt. Mialatt e sorokat írom, arra a fáradságos munkára gondolok, melyet éveken keresztül Távol-Keleten végeztünk. Megemlékezem azokról a munkatársaimról is kik a műért életüket áldozták. Gondolok arra a tetemes pénzösszegre is, mit művünk felépítése érdekében előteremtettünk és hálát adok Istennek, népe missziólelkületéért. Csak így vált lehetővé ez az ámulatba ejtő növekedés, olyan területen, hol évezredek óta a pogányság tartotta fogva az emberek szívét és érzületét.

Bizonyos, hogy az idő, a munkás és a javak áldozása nem volt hiábavaló; azonban művünk jelenlegi állásába való bepillantás megmutatja, hogy a befektetett tőke meghozta kamatait.

Japánban és Koreában ma 4 ezer tagunk van, a Fülöp-szigeteken 18 ezer, Singaporeban pedig négy erős gyülekezetünk. A Fülöp-szigeteken, hol Evans atyafi látogatásáig nem voltak testvéreink, ma 600 szombatiskolánk van és a tagok száma hónapról-hónapra növekszik.

Sziámban, Indokínában angol Északborneóban és a Karolina szigeteken szintén több száz tagunk örvend az Evangélium igazságának. Számptalan meghívást kapunk. Akik az igazságról már hallottak, tanítást kérnek, hogy ők is az élő Istenhez jöhessenek. Gyakran nehéz szívvel kell válaszolnunk, hogy a szükséges anyagiakat és munkásokat nélkülözzük.

1938 április 16.

Hív a Távol-Kelet.

Távol-Kelet népeinek a vallás: szívügy. Föltétlenül hiszik, hogy cselekedeteik által üd-

vözülnek. Kétségtelenül sok őszinte lélek van közöttük, kiket az üzenet fog megmenteni. Ézsaiás 42, 4. ezt mondja: „És a szigetek várnak tanítására.“ Péter apostol egy másik ígéretet említ: „És léssen, hogy mindaz aki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik.“

Ez a terület is „érett az aratásra.“ Felcseng a hívás Távol-Kelet legnagyobb szükségét szenvedő vidékeiről: „Jőjjetek hozzánk és segítsenek rajtunk!“ Százával érdeklődnek az igazság iránt.

Francia Indokínában egész kerületek mint isteni szikrát ragadták meg az üzenetet. Isten előrelátása mindenfelé felnyitja előttünk az ajtókat. Az emberek tárt karokkal fogadnak bennünket, midőn az oly régóta keresett üzenetet visszük nekik. Az üzenetet, mint a drága gyöngyöt értékelik.

Wentland atyafi elhatározta, hogy területén iskolát nyit. A nyelvi nehézségek azonban lehetetlenné tették, hogy Indokínán kívül, más területről is felvegyen tanulókat. A lakosság pedig alapos munkásokat vár, ezért nekünk haladéktalanul kell iskoláról gondoskodnunk.

A maláji unióból és Sziámból a testvérek már régóta kérnek, hogy egy orvost küldjünk Bangkok városába. Azonban sajnos mindezideig e kérést nem teljesíthettük. Végül az említett testvérek maguk kerestek orvost, kinek fentartásáról ők akartak gondoskodni, azonban még így sem találtak.

Dr. R. F. Waddels munkája, példája annak, amit Istenbe vetett hit által elvégezhetünk. Költségeit a kis klinika bevételei fedezik. Sajnos bérelt helységben és hiányos felszereléssel kell dolgoznia, azonban ő jó kedvvel és erős hittel munkálkodik annak tudatában, hogy akik Istent szeretik minden javukra szolgálnak.

Ha Sziámban egy kórházunk lenne megfelelő felszereléssel, úgy orvosi misszióknak a legfényesebb kilátása lenne ott.

1938 április 23.

A távolkeleti testvéreink meggyőződése.

Sokan kérdik, kik hallják a misszióterületek jelentéseit, hogy a jelenvaló igazság milyen kézzelfogható eredményt mutathat fel a távoli országokban. S ha nem is mondják, de szívükben ott lappang a kétely: „A pogányokat meggyőzi-e valóban az üzenet, s átalakítja-e életüket? Valóban hűséges szombatünneplők lesznek-e? Őszinte szívvel mondom: „Igen, az üzenet elvégzi munkáját.“ — S ezek a tévelygő lelkek, kik gyermekkoruktól fogva bálványimádók voltak, elfogadják-e valóban Jézust, mint személyes Megváltójukat? — „Igenis elfogadják!“

Kérdezhetitek még: „Ezen pogány emberek, kik a Szentírást nem ismerték és nem részesültek keresztény nevelésben, le tudják-e győzni

előző életük ártalmas szokásait? Vajjon a hit harcaiban állhatatosak maradnak-e? Ezekre és az ezekhez hasonló kérdésekre teljes meggyőződéssel „igenel“ válaszolok.

Testvéreinket nemcsak összejöveteleinken figyeltem meg, hanem otthonukban is. S egyet megállapítottam: ha ezek az emberek, — faj és színelkülönbség nélkül — az üzenetet elfogadják, komoly és hűséges keresztények lesznek.

Tekintsetek a távolkeleti divízióink óriási embertömegére! Az emberek milliói élnek még Japánban, Indokínában, Sziámban, a malájok között, a Fülöp-szigeteken, kikhez még nem jutott el az üzenet, mégis Istennek lelke élénken dolgozik szívükben.

Kezdetben a pogányságból kiragadott minden egyes lélek nagy áldozatot jelentett. A felépítés napjaiban a misszionárius teljesen magárahagyatva végezte munkáját; mivel orvosi intézmény, vagy kiadóhivatal és iskola még nem egyengette az utat. Buddhizmus, mohamedánizmus, katholicizmus és a teljes lelki közönbösség tornyosult gránitfalként a misszionárius elé. S ma a helyzet teljesen megváltozott. A pogányokat meggyőzte a kereszténység és így az örömezenet termékeny talajra talált.

Intézeteink befolyását könyvevangélistáink munkája áldásosan kiegészíti. Szombat iskoláink több ezernyi tagja szent buzgósággal vágyik nemcsak Isten ígéjének mélyebb ismerete után, hanem, hogy a jelenvaló igazságot embertársaival is közölje. Az ő fáradozásai által évenként kb. 2000 lélek ismeri meg az igazságot.

Az igazság utáni vágyódás valóban él a szívekben. Legszükségesebb lenne a munkáskar kiegészítése, kik ezt a vágyakozást kielégítenék.

1938 április 30.

A fehér radzsa országában.

Sarawak, Borneó szigetének északnyugati része úgy ismeretes, mint a fehér radzsa országa. Kuching fővárostól csekély távolságra az ember már a dzsungel közepébe és a primitív dajakok közé kerül. A koponyák háza a szenvedélyes fejdadászok vadságának bizonyítéka. A fehér radzsa tetterős uralma vetett véget ennek a szörnyű szokásnak.

A kereszténység alig férközhetett a dzsungel eme embereihez. Mi Kuchingtól 60 km-re sokatígérően kezdtük meg az Evangélium hirdetését.

A dajak ifjúság fogait a fűrész fogaihoz hasonlóan kihegyesítik. S az eredetileg szép fehér fogak hamarosan megfeketednek és csámcsogás lesz a következménye, mely egyike a legborzasztóbb szokásoknak.

Mély benyomást tesz, ha az ember a fiatal pogány dajakokat a keresztényekkel összehasonlítja. Egyfelől félmeztelen asszonyokat és leányokat lát az ember, a karukon és csípőjü-

kön rézkarikákkal körülövezve, másfelől tiszta és illedelmesen felöltözött ifjakat, kiknek arcuk a boldog reménységtől sugárzik. Ez az ellentét az örömmüzenetnek azt az erejét ismerteti meg velünk, mely a piszkos, züllött ifjakat Isten tiszta és boldog gyermekeivé formálja.

Fiatalkeresztényeink rögtön megtanulják adventi énekeinket. S mily boldogan éneklük már az egész kis gyermekek is ezeket a szent énekeket.

Nemrég megnyílt misszióiskolánkra a dzsungel távoli részében is felfigyeltek.

Sarawakból való visszatérésem óta többször magam elé képezem a kis dajak gyermekeket, sugárzó arccal és ragyogó fehér fogakkal — melyeket még érintetlenül hagyott a pogány szokás — és szinte hallom kedvenc énekeiket: Jézus szeret engemet, hisz a Biblia mondja ezt. Majd feltör az a gondolat: Meg kell mentenünk ezeket a gyermekeket, még mielőtt a pogányság mocsara elnyeli őket. Tekintetem áthatol kis misszióállomásunkon túl és látom Borneó vidékének még sok-sok ezer gyermekét, kik sóvárgó szívvel várnak reánk, hogy őket a pogányság rabláncából megszabadítsuk.

1938 május 7.

A maláji unió még járatlan területei.

A maláji unióba tartoznak: A maláji államszövetség, Sziám, Francia-Indokína, angol Északborneó, Brunei és Sarawak. E különböző államoknak természetesen különböző a nyelve, erkölce, szokása, kormányformája, faja és vallása is. S ezt a hatalmas területet — képletesen szólva — még újjunk hegyével sem érintettük. E területen is milliók várják a Megváltónak közeli eljövételéről szóló üzenetét.

Alig van néhány munkásunk kik a 42 millió lelket számláló maláji unióban dolgoznak, s csak lassan haladunk előre. 35 millió lelket számláló óriási területen még semmiféle munkát nem kezdhettünk. Francia-Indokína négy nagy államában nincs engedélyünk az üzenet hirdetésére, mégis a falvakban egész csoportok nevezik magukat hetednapi adventistáknak és ismerik a hármasság üzenetét, csupán még nem tudtuk őket tagjaink közé felvenni. Egész Sziámban három vagy négy misszióállomásunk van; sok kerület még teljesen érintetlen. Hasonló a helyzet a maláji államszövetségben is, továbbá angol Északborneóban és Sarawakban.

A feladat nagy, s nekünk sietnünk kell, hogy közöljük ezekkel az emberekkel a Krisztus visszajöveteléről szóló üzenetet. Munkánk elé tornyosuló nehézségek ellenére sem csökken munkásaink bátorsága; hiszik, hogy az Úr még ad időt és eszközöket feladatuk véghezvitelére.

Missziónáriusaink és benszült munkásaink fáradhatatlanul dolgoznak, hogy minél több embernek hirdessék az üzenetet. S az eredmény nem is marad el, s lelkeket nyernek meg. Orvosi művünk és misszióiskolánk is nagyban hozzájárul az előítélet leküzdéséhez.

Valahányszor a maláji unióra gondoltok, imádkozzatok Istenhez, hogy készítse el nekünk az utat, hogy a még érintetlen területeken is hamarosan befejezhessük az üzenet hirdetését.

1938 május 14.

Nyitott ajtók mindenfelé.

Világszervezetünk bizottsági ülésének elnöke a következőket mondotta: Ha a világot átfogó művünk minden munkását visszahívánánk, hogy újabb területre helyezhessük, akkor sem volna elegendő ahhoz, hogy a beérkező hívások egy tizedének eleget tegyünk. Ebből láthatjuk, hogy mily nagy feladata és felelőssége van minden adventhívőnek!

Az nem lehet, hogy az egyszer már elfoglalt területet feladjuk. Fiatal embereket és lányokat, kiket megragadott az evangélium, nekünk ezután is ki kell képeznünk, hogy aztán ők vihessék embertársaiknak az üzenetet és így a művet befejezhessék. A hetenkénti szombatiskolai adományaink segítik elő a misszióterületeken kiadóink, iskoláink, misszióállomásaink és kórházaink fejlődését.

Lelki szemeinkkel látjuk a háború által feldőlt Kínának felénk nyújtott segélyt kérő karjait, vagy halljuk India és Burma millióinak segélykiáltásait a pogányság sötétségéből. Látjuk Délamerikának a katolicizmus járma alatt nyögő tömegeit, Középfrika lakóinak rohamos megtérését. Nézzük csak Északafrikát, hol a muzulmánok sokasága várja az utolsó kegyelmi üzenetet, s Délafrikát, Angorát, Kongót, Nyassza vidékét, Mozambikot és Rhodéziát, hol munkásaink kis számuk miatt, nem tudnak a beérkező kérelmeknek eleget tenni. Kell, hogy szemeink előtt hétről-hétre elvonuljanak ezek a vidékek; ezáltal mindig felelevenítjük emlékezetünkben azt, hogy míg az egyik területet segélyezzük, ugyanakkor el ne feledkezzünk a többiekről.

1938 május 21.

Művünk Japánban.

Japáni testvéreink üdvözlük a földkerekségen élő szombatiskolai tagokat. Mily gyönyörűséges lenne, ha egyszer mindenfelől összegyűlhetnénk és elbeszélhetnénk Istennek előrelátását műve befejezésénél! Sajnos ez még nem lehetséges, azonban vágyunk beteljesedésének ideje már nincs messze.

Épp most tértem vissza körutazásomból, mely alkalommal Japánban és Formozán levő gyülekezeteinket és csoportjainkat látogattam meg. A 80 milliós Japán képezi divíziónk leg-sűrűbben lakott területét. Hálásak vagyunk az Úrnak a japáni unióhoz tartozó 1100 testvérünkért. Azonban még ezreket kell megnyernünk; tehát óriási munka van még előttünk.

Iskoláinkat tovább kell fejlesztenünk, miáltal japáni ifjaink keresztényi nevelésben részesülhetnek és így művünk különböző ágai-ban munkásutánpótlásról gondoskodhatunk.

Tókiói szanatóriumunk nagyon szép munkát végez és már régóta kicsinynek bizonyult. Tervbe vettük hasonló intézet felépítését Kobéban. Természetesen növekvő orvosi művünknek szüksége van képzett ápolókra. Sehol a világon nincs annyi áldozata a tüdővésznek, mint Japánban. S mi hisszük, hogy napjainkban az Úr arra is elhívott bennünket, hogy a betegségben szenvedőkön segítsünk.

A 80 millió emberhez az Evangéliumot eljuttatni, uniónk 1100 tagjának a feladata, ami természetesen tagjaink anyagi erejét jóval felülmúlja. Felhívjuk a távoli területeken élő testvéreinket arra, hogy ezen a fontos földrészen művünk felépítésében segédkezzenek. Legszükségesebb kiadóinkon segíteni. Emellett ott van két iskolánk, hol újabb épületeket kellene emelnünk és a tanszemélyzetet kiegészítenünk, hogy ezáltal minél több munkást megnyerhetnénk. Továbbá orvosi művünk is bővítésre szorul. Végezetül területünk különböző helyein kápolnák építése volna szükséges. Sok feladat vár ránk a nemrég munkába vett területeken; Szachalin, Formosa és a déltengeri szigeteken.

1938 május 28.

Orvosi missziómunka Japánban.

„Megtudná-e a kislány karját menteni?” kérdezte aggodalmasan a tizenegyéves Makoyama Kiyono nagybátyja. Midőn az orvos eltávolította a karon lévő kötést, megállapította, hogy a gyermek karja a kézfejtől a vállig gyulladásban van.

Három hónappal ezelőtt karcolta meg az ujját egy mezei nyúl s a kis karcolásra természetesen rá sem hederített, hanem gondtalanul játszott tovább. Nem is gondoltak arra, hogy a sebet fertőtlenítsék. A következő napokban az ujjon gyulladás mutatkozott, mely aztán mindjobban és jobban terjedt a karon. Azután felkeresték a körzetorvost.

Az orvos rögtön többhelyütt felvágta a kart és úgy tisztította ki a genyt. Ismét eltelt néhány hét, a gyermek karja rosszabbodott, míg végül az orvos le akarta operálni. Ez szörnyű hír volt a szülők részére. Hát nincs senki, ki gyermekük karját megmenthetné?

Szerencsére a kicsinek nagybátyja ismerte

kórházunk villanszerelőjét. Hosszas rábeszélés után végül a szülők elengedték gyermeküket nagybátyjával, hogy felkeresse tókiói szanatóriumunkat. Az orvos alaposan megvizsgálta a kart, néhány vágást ejtett rajta, miáltal a felgyülemlett váladékot eltávolította. Az egész kar égőpiros volt, egyes ujjak már egészen megfeketedtek, sőt már bomlásnak is indultak.

Komoly imában fordultunk az Úrhoz segítségért és kértük, hogy áldja meg fáradozásunkat. Hydrotherapia és villanykezelést alkalmaztunk. A gyermek táplálékát a leggondosabban állítottuk össze, hogy a szervezet annál jobban ellentálljon a méregnek. Már az első napon némi jobbulást észleltünk. Felesleges leírunk a hozzátartozók háláját, mi azonban kis páciensünknel elért minden sikerért Jézusnak, a mi nagy orvosunknak, adtunk dicsőséget. A kar teljesen meggyógyult és természetes színét visszanyerte; csupán a szétesett újjhegyek nem gyógyultak be. De végül elérkezett a teljes gyógyulás örömrója. A kislány legszívesebben örökre nálunk maradt volna.

Ez csak egy eset a sok közül. Mutatja, hogy mit érhet a gyógykezelés Isten segítségével. Teljes szívünkbelől mondunk hálát Istennek japáni orvosi tevékenységünkért.

1938 június 4.

Az adventifjúság misszióelkülete.

A távolkeleti divíziónk ifjúságának lelkülete szolgáljon részünkre különös bátorításul. Céljuk, hogy legjobb tudásuk szerint megtérítsék környezetüket. Azok az áldozatok, melyeket testvéreink évek óta Isten művéért hoznak, nem voltak hiábavalók. — Tegyetek velem együtt egy körutat a távolkeleti divízió ifjúsága közt és figyeljük meg őket otthon, az iskolában és a munkában.

Itt van például egy fiatal ember, ki két évig tanult iskolánkban s ekkor anyagi akadályok miatt kénytelen volt további tanulmányait félbeszakítani. Az iskolában szerzett erős misszióelkület hatása alatt, azt amit az iskolában tanult, átvitte gyakorlatba. Először is hozzátartozói között munkálkodott. Három hónap múlva édesanyja megkeresztelkedett, majd hamarosan megkeresztelkedett még három unokanővére is. Hogy csinálta ezt? nem valami nagy szónok. Csupán otthon alakított egy kis szombatiskolát s meghívta ide rokonait. Velük együtt átvette a leckét, s aki óhajtotta, annak bővebb felvilágosítást adott az igazságról.

Másutt pedig a kis Luisát láthatjuk, ki hitében állhatatos maradt. Luisát édesanyja egész fiatal korában vitte már el a szombatiskolába. Itt ismerte meg Luisa Istent és itt szerette meg Jézus Krisztust. Egyik napon édesanyja megváltozott s ismeretlen okból elmaradt gyülekezetünkbelől. Nem törődött többé

a szombattal és tisztátalan eledelt is evett. Azonban a kis Luisa továbbra is szorgalmasan tanulta a reggeli dícséret szövegeit és alaposan áttanulmányozta a szombatiskolai leckéket és örömmel olvasta a Bibliát. Édesanyját bántotta Luisa állhatatossága. Kényszerítette leányát, hogy egyen disznóhúst. S midőn Luisa ellentállt erőszakkal próbálta rávenni.

Luisa sokat szenvedett, de megmaradt hűséges kereszténynek és naponként bizonyoságot tett Megváltójáról. Végül édesanyja szíve is megváltozott; ennek az őszintén keresztényi ifjú életnek nem tudott sokáig ellentállni.

Ma már édesanyja is látogatja szombati istentiszteletünket. Leányát a nyilvános iskolából kivette és elküldte misszióiskolánkba. S ma Luisa és édesanyja Jézust ismét együtt követik.

1938 június 11.

Szolgálatra és áldozatra készen.

Egyik iskolánkban a szülői háztól távol néhány fiatal ember, állásukat mint tanítók hűségesen töltötték be. Kettő különösen kivette részét a szombatiskolában. Mindenkinek példátadóan mutatták be, hogy hogyan lehet a szombatiskolai adományok célját emelni. Azon a vidéken a forróság szükségessé teszi a fehér ruha viselését, mit gyakran kell mosni. Így természetesen a mosásszámla a hónap végén meglehetősen nagy lesz. Ez a két ifjú módot talált arra, hogy a mosásra szánt összeget az Úr művére fordíthassák. Az egyik szeretetmunkaként kimosta a másik öltönyét, míg a másik viszont kivásalta. Így minden alkalommal négy centet tettek egy kis perselybe s az adomány begyűjtésekor szép összeget tudtak adni.

Különösen szép tapasztalata volt egyik tanítónőnek, ki az imahét alatt az egyik iskolánkban azon fáradozott, hogy a gyermekeket Jézushoz közelebb hozza. Tapasztalata a következő volt: „Péntek délután kimondhatatlan örömet éreztem, midőn az ifjakat magamköré gyűjtöttem és nekik a Bibliából beszéltem. Befejezésül letérdelve imádkozni akartunk. Ekkor a kis sereg hozzámjött és sírva kért tőlem bocsánatot; ezután csoportonként letérdelünk, imádkoztunk és könnyezve dicsértük Istent. Midőn ezen ifjak hazamentek, szüleiktől sírva kértek elkövetett bűneikért bocsánatot. Az ifjak legnagyobb részt nem adventista szülőknek gyermekei, — természetesen ez a változás mély benyomást hagyott szüleik szívében. Azonkívül ezen gyermekek szombatiskoláinknak is hűséges látogatói és örömmel hozzák el adományaikat.“

Másutt néhány fiatal ember, csillogó képességét úgy fejlesztette, hogy a közelben levő községbe kimenve hetenként kétszer előadást tartottak a szabad ég alatt. Néhány padot állítottak fel, s asztalt és széket a szónoknak. Fá-

radozásuknak eredménye hamarosan öt léleknek keresztisége lett.

A „Távolkeleti divízióban“ elérkezett a gazdag aratás ideje. Most van a legjobb alkalom az előrehaladásra.

1938 június 18.

Bátorító tapasztalatok Japánban.

A nagykulturájú Japán rejtett sebekből vérzik. Családi élete nem a szereteten épül fel.

A fiatalokat leginkább a szülők hozzák össze. A leány kívánsága alig jön számításba; neki követnie kell férjét a szülői házba és ott legtöbbször csak szolgáló. Ha keresztény leány, szülői kívánságnak ellenszegülve, nem hajlandó pogányhoz férjhezmenni, szomorú sors vár rá. Tókioi szanatoriumunk fiatal ápolónője zenghetne erről szomorú dalt.

Kicsiny faluban született, s természetszeretete már korán Istenhez vonzotta. Azonban a kereszténységgel közelebbről nem tudott megismerkedni. Nemsokára a szomszéd községbe kezdett járni, hogy varrni tanuljon. Egyik szombaton tudtán kívül elment szüleivel istentiszteletünkre. S ettől kezdve semmi sem tudta visszatartani szombatiskolánk látogatásától. Hamarosan megkeresztelkedett.

Végül otthon is megkezdte a szombatünnepelést. Hogy ezt a napot megünnepelhesse, sokszor késő éjszakáig dolgozott. Azonban, hogy Sátán mint igyekezett őt elcsüggeszteni, beszélje el ő maga: „Szüleim, elhatározással teljesen ellentétbe helyezkedtek, de én erősen hittem, hogy Isten meg fog áldani, ha parancsolatainak hűségesen engedelmeskedem. Sátán mindenáron megakart ingatni. Egy gazdag család engem szemelt ki fiuk feleségéül. Szüleim boldogok voltak és azt hitték, hogy most már én is szakítani fogok balga eszményemmel. Azonban fülemben tisztán csegett ez a szöveg: „Mit használ, ha az ember az egész világot megnyeri, de lelkében kárt vall?“ Ismételten erőt kértem az Úrtól, hogy ígéretemhez hű maradhassak.

Egyszerre eljött a rettegett próba. Szüleim magukhoz hívtak és mondták: „Nem szükséges, hogy hitedet elhagyjad, azonban a szombatünnepeléssel és előítéletteddel, hogy nemkeresztényhez nem mész férjhez, hagyj fel. S ha örültségedhez továbbra is ragaszkodsz, nem sokáig maradhatsz meg házukban.“

Három napi gondolkodási időt akartak adni. Én azonban nyugodtan válaszoltam, hogy álláspontomat nem változtatom meg. Szüleim még egyszer figyelmeztettek, hogy a helyes utat válasszam, mert különben házukat el kell hagynom.

A három nap alatt komolyan imádkoztam és az Úr mindent jóvá tett. Otthon maradhattam és a szombatot is tarthattam. Sőt mi több: az Úr betöltötte ígéretét. Isten áldása oly látóhatóan áradt birtokunkra, hogy az egész kör-

nyék elcsodálkozott. Egy napon kérdeztem atyámtól, hogyan lehetséges, hogy ilyen jó aratásunk volt: „Mert Isten megáldott bennünket” válaszolta.

Hálásak vagyunk az Úrnak az ilyen testvérekért, kik a sok szenvedés és nehézségek ellenére is hűségesen kitartanak az Úr Jézus mellett.

1938 június 25.

Japán legnagyobb ellensége.

Japán legnagyobb ellensége: a tüdővész. Napról-napra hervasztja a nemzet virágait. Statisztikai adatok szerint éveként 120,255 ember hal meg e kór áldozataként. Azonban a tények tízszeresen túlhaladják a hivatalos adatok számsorait. Tízmillió japán gyermek közül, a közoktatásügyi miniszter bevallása szerint, körülbelül a fele hordja magában e betegség csíráját. Vajjon nem sajnálatos-e, hogy ez a betegség oly sok ifjú japán gyermeket ítél hosszú sínylődésre és korai halálra?

A gyógyintézetek Japánban viszonylag szégyenyek: csak 12 ezer ágy áll rendelkezésükre. Ezért van az, hogy több ezren otthonukban szenvednek és közben a család többi tagjait is fertőzik.

Csak kevés nyilvános tüdőgondozó áll keresztény intézmények vagy olyan emberek vezetése alatt, kik önzetlenül szolgálnak a népnek. Sok a panasz az ingyenes gyógykezelés ellen. Néhány intézet csak a saját érdekeit nézi és nem a betegét. Némelyeket már csak azért vesznek fel a kórházakba, hogy ott meghaljanak, mivel a család már nem tud róluk gondoskodni.

Bizonyos okoknál fogva sajnos mi nem tudunk a tókioi szanatóriumunkba tüdőbetegeket felvenni. Ha ilyen betegek jönnek hozzánk és az ottani bánásmódot látják, nagyon szívesen nálunk maradnának. Azonban mi nehéz szívvel vagyunk kénytelenek őket tovább küldeni.

A japán kormány, gyógyítási eredményeinket látva, sokban segítségünkre van. A legmészebbmenő segítséget ígérték meg részünkre, ha tüdőbeteg kórházat nyitunk. Ha csak legalább megkezdhetnők, már akkor is számottevő támogatásban részesülnénk és az Evangéliumot is sokkal jobban tudnánk hirdetni.

Komoly ima után kiválasztottuk a szanatóriumunktól félórás járásra eső területet. Most már csak arra várunk, hogy az első épületet megkezdhessük. Hisszük, hogy az Úr meg fog bennünket áldani.

Beteg ember a legjobb anyag Isten kezében és szívükben hamar talajra talál az üzenet magva. A szenvedés napjaiban alkalmunk van ezen lelkeknek Krisztusról és gyógyító erejéről beszélni. Emlekezzetek meg ezért rólunk imáitokban, hogy eszközöket és utakat találjunk ahhoz, hogy Japán milliónak testi és lelki segítségét nyújthassunk.

„Megmissziózás!”

A közelmúltban egy alkalommal rövid útra indultam vonaton. Amint beszálok és elhelyezkedem, figyelmes lettem arra, hogy a hátam megett valaki nagy hangon beszél: „A disznó? az tisztátalan állat s aki azt eszi, az is tisztátalan és el is pusztul mind. Egyszem üdvözül stb.” Erre következett a disznóhús hasonló módon folytatott ócsárlása. Nem volt a beszédben semmi meggyőző, vagy figyelmet keltő, hanem fölényes farizeusi álszenteskedés. Alig pár perc múlva a törvény került a sorra hasonló módon, néhány bibliavers csak úgy fejből idézve. A vasárnapról néhány lekicsinylő megjegyzés, amelyek között talán súlyosabbak is lehettek, de ezeket halkabban mondotta a beszélő s így a vonatkerekek zakatolása elnyomta a beszélő hangját. Hamarosan a keresztségre terelődött a beszéd, s így tovább.

Kétségtelen volt előttem, hogy azon dolgozat, melyeket a beszélő oly nagy hangon és önteltséggel elmondott, jó tájékozottsággal a bibliából vette, csak hogy rosszul használta föl. Amint megnéztem az illetőt, láttam, hogy előttem ismeretlen. Szemügyre vettem. Ahogy ott beszélt, a politikai vitatkozók tüzével, igen kellemetlen benyomást keltett. Figyeltem a többi utitársunkat is. Néhányan unalmas képpel néztek ki az ablakon, gondolataikba mélyedve, de legtöbben a kellemetlenség érzetét fejezték ki arcvonásaikkal. Voltak, kik olyan megjegyzéseket tettek maguk között, amelyekért az illetőnek felelnie kell majd Isten előtt. („Miattatok káromoltatik Isten neve.”)

Nagyon elszomorodtam, és azon gondolkodtam, hogy az illetőt hogyan lehetne figyelmeztetni, hogy ne így missziózzon! Tovább figyelve beszédét, hallom, hogy egyszerre csak a húseledelről beszél, de úgy hogy azonnal tisztában voltam, hogy egy szakadár-mozgalmi tagja lehet csupán. Beszédével csak Isten művének ártott. Nem avatkozhattam bele, hiszen le kellett szállnom. Csak annak örültem, hogy nem fest-
vérünk volt az illető.

Tanuljunk ebből az esetből! Ha nyilvános helyen misszióznak, ne legyen az alkalom botránkozásra és kellemetlenkedésre, hanem az érdeklődés fölkeltésére. Ne vágjuk durva kézzel a bibliai igazságokat az emberek arcába, hanem szelíd szeretettel oktassunk. Ne a farizeusi álszentség, de a megszentelt élet tükrözzék vissza lényünkről.

B. L.

ADVENTHIRNŐK a magyarországi H. N. Adventisták negyedévenként megjelenő gyülekezeti közlönye.

Kiadásért felelős: Jenik Gyula
Szerkeszti: Veszolovszky Gyula

!Egyes szám ára 20 fillér.

Gyarmati és Bősz. Budapest.